Dr. AUREL POPESCU-BĂLCEȘTI

MANIFESTĂRILE SPIRITUALE FUNDAMENTUL CREDINȚELOR RELIGIOASE

EDITURA TRIUMF
2004

PREFAȚĂ

Ca să înțelegem ce înseamnă „acțiune spirituală“ trebuie să știm mai întâi ce este spiritul, de unde vine, unde se află el în om și unde se află în afara lui. Aceste răspunsuri le-au dat hiperofanții în templele de inițiere din antichitate, atunci când discipolii reușeau în ultima treaptă de pregătire a lor. În aceste temple desprinderea spiritului de corpul fizic și călătoria lui însoțit de conștiința omului, care devenea astrală pentru o perioadă, putea să constate existența lumii spirituale.

Religia creștină spune că omul este alcătuit din trup, suflet și spirit.

Trupul este corpul fizic ce se formează și se dezvoltă din două celule sexuale, spermatozoid și ovul care după ce se unesc prin procesul de fecundare și care normal are loc la nivelul trompei se produce un ou ce începe imediat segmentarea pentru a dezvolta primele celule ale viitorului embrion.

Dezvoltarea embrionului uman și transformarea lui în făt se face într-o perioadă de 9 luni, după care are loc nașterea noului născut.

Proveniența celor două celule sexuale vine de la părinții copilului, spermatozoidul de la tată și ovulul de mamă. Ce este sufletul omului și de unde provine?

Sufletul este de proveniență exterioară omului. El se formează o dată cu creșterea și dezvoltarea copilului dintr-un corp de energie numit corpul astral. El va determina în viitoarea ființă umană, dorințele și sentimentele omului, toate trăirile lui afective și toate dorințele.

Sufletul nu este nemuritor căci o dată cu moartea corpului fizic el se desprinde și îl părăsește pentru a ajunge în planul astral inferior unde are loc desprinderea lui de către spiritul omului pe care îl însoțește și după care are loc și moartea sufletului, numai spiritul este nemuritor el părăsind corpul fizic o dată

cu conştiinţa omului, urcă în planul astral superior, despărţindu-se de suflet şi rămânând numai cu conştiinţa omului care devine o conştiinţă astrală căci continuă existenţa conştiinţei omului după moarte, în planul astral.

Spiritul este un computer de energie spirituală creat de Dumnezeu. Nu se cunosc elementele din care el este format, se bănuieşte a fi alcătuit dintr-o energie asemănătoare celei care intră în alcătuirea gândului.

Spiritul, după moartea corpului fizic rămas pe pământ unde suferă un proces de descompunere şi în cele din urmă dispare şi după moartea corpului astral care rămâne în planul astral inferior ascensionează spre planurile subtile ale astralului îndreptându-se spre divinitate.

Aşa cum am descris deja, spiritul omului este o creaţie divină, el este căzut în materie o dată cu căderea luciferică şi astfel suferă un proces de involuţie în primele etape ale căderii sale şi un proces de ascensiune şi de o relativă dependenţă de materie o dată cu spiritualizarea omului.

După moarte spiritul este trimis la reîncarnare într-o familie ai cărei părinţi îi sunt aleşi de spiritele superioare din lumea angelică a divinităţii. El va avea rolul de a determina formarea şi dezvoltarea atât a corpului fizic al omului plecând de la fecundare, cât şi celelalte corpuri de energie care intră în alcătuirea fiinţei umane adică corpul eteric şi corpul astral. Aceste două corpuri de energie şi le formează în funcţie de destinul pe care l-au hotărât în noul născut.

Destinul omului este independent de voinţa lui, el este hotărât de spiritele superioare în funcţie de karma sa din vieţile anterioare pe care le-a trăit şi de faptele sale.

Trimis la reîncarnare spiritul viitorului nou născut se găseşte deasupra capului viitoarei mame, de unde îşi conduce şi coordonează dezvoltarea intrauterină a viitorului copil, o dată cu dezvoltarea corpului fizic spiritual pătrunde şi se localizează în subconştient. După ce spiritul se localizează în subconştient omul nu mai ştie nimic din vieţile sale anterioare. Întrebat de

apostolii săi, ce face spiritul după ce este trimis la reîncarnare Hristos le-a spus „că mai întâi bea din paharul uitării".

Conştiinţa omului este dată şi influenţată de calitatea spiritului, omul îşi desfăşoară activitatea zilnică şi preocupările sale, în raport cu hotărârea spiritului său.

Omul nu poate comunica cu spiritul din subconştientul său dar acesta poate comunica cu spiritele din planul astral şi cu alte spirite încarnate, printr-un proces de telepatie care are la bază energia gândului.

Cele două corpuri de energie ce intră în alcătuirea fiinţei umane, corpul eteric şi corpul astral, răspund la acţiunea gândului, corpul astral răspunde instantaneu, iar corpul eteric printr-un proces mai lent, ambele decodifică gândul omului şi îi înţeleg sensul. Spiritul din subconştient este influenţat de acţiunea gândului, subconştientul percepe gândul aşa cum el este transmis şi determină răspunsul organismului după simboluri arhietipale pe care le are depozitate în conştiinţa spiritului, din alte trăiri anterioare. De semnalat că subconştientul nu are mentalitate, el nu cenzurează gândurile bune, de cele reale, el reacţionează şi răspunde atât la gândul bun cât şi la cel rău, chiar dacă determină efecte nocive în organism la interceptarea unui gând rău. Aşa se explică efectul rău al unui gând în magia neagră, în farmece şi vrăjitorie.

Deşi cunoştinţele din alte vieţi rămân necunoscute în mod normal, ele pot fi aflate dacă omul este hipnotizat şi regresat în timp, atunci se observă că toate evenimentele vieţii, sunt înregistrare în mod continuu sub formă de imagini.

Conştiinţa spiritului înregistrează întreaga sa viaţă pământească, cât şi viaţa lui astrală. Această înregistrare asemănătoare cu înregistrarea dintr-o cartelă magnetică telefonică se observă cel mai pregnant în acţiunea de posedare a unui om de *către un alt spirit. În această situaţie conştiinţa omului posedat este substituită de către conştiinţa spiritului intrus care îşi descrie* întreaga sa viaţă, cu totul alta decât cea pe care o avea înainte de posedare.

Spiritul din subconştientul omului comunică în permanenţă cu alte spirite aflate în planul astral, fie că sunt spiritele oamenilor decedaţi, fie că sunt spiritele aflate temporar în planul astral în timpul somnului. Această comunicare se face tot prin telepatie prin acţiunea gândului, toate spiritele libere îşi desfăşoară o activitate prin gândire.

Spiritul care vine la reîncarnare îşi creează mai întâi corpul eteric, un corp de energie electromagnetică pe care se grefează ţesuturile corpului fizic şi corpul astral care determină sentimentele şi dorinţele omului.

Acest fapt se observă şi în fenomenul de materializare de fantome, când spiritul mediumului de materializare de fantome, sub acţiunea unui spirit aflat în spaţiu care i se substituie, creează din „nimic" un corp mai întâi sub forma unui abur care apoi se condensează şi se transformă într-un corp material viu, cu aspect uman, care vorbeşte, se plimbă prin cameră, dă mâna cu asistenţa şi întotdeauna se recomandă a fi spiritul materializat al unei persoane decedate. Spiritele din planul astral pot produce fenomene spirituale neexplicate de legile fizice. Ele pot produce fenomene luminoase, sonore, levitaţii ale unor obiecte, şi diverse acţiuni mecanice, cum ar fi spargerea unor obiecte, răsturnarea lor, aşa cum un medium de telechinezie poate deplasa sau îndoi diverse obicte. Energia gândului se poate transforma în energie luminoasă, sonoră, electrică sau mecanică.

Acţiunile mecanice se fac prin formarea unei pârghii din eterul universal, care deşi este invizibil este de o duritate foarte mare el aflându-se peste tot în univers.

Însuşi Creatorul a creat universul prin forţa spiritului Său care a acţionat folosind acest eter primordial.

Toate aceste cunoştinţe considerate secrete erau predate în templele de iniţiere antice din Egip, Grecia, Siria, Italia sau Etiopia şi în alte ţări, dar era interzis să fie cunoscute de nimeni în afara templelor, divulgarea lor fiind pedepsită cu moartea.

S-a scris că înainte de arestarea Sa, în grădina Ghetsimani, într-o vizită făcută lui Nicodim, Isus a dezvăluit acestuia toate aceste cunoştinţe, de unde se deduce că Isus se iniţiase în aceste

temple atât în Egipt cât şi în India şi Tibet pe unde a călătorit în perioada cuprinsă între vârsta de 13 ani şi cea de 30 de ani când se întoarce în Iudeea şi tocmai trădarea acestei iniţieri a determinat condamnarea lui la moarte.

Manifestările spirituale sunt determinate de energia spirituală a spiritelor din planul astral.

Energia spirituală are o putere mai mare chiar şi decât energia nucleară.

Faptul că Isus Hristos a cunoscut iniţierea şi cunoştinţele ezoterice ale ştiinţei oculte, se vede şi din rugăciunea Tatăl nostru pe care El a conceput-o.

În această rugăciune, el se adresează Tatălui nostru pentru a întări toate părţile componente ale corpului omenesc. Pentru corpul fizic se adresează prin cuvintele: „Dă-ne nouă astăzi, pâinea noastră cea de toate zilele".

Pentru întărirea corpului eteric sau vital al organismului rugăciunea se adresează prin cuvintele: „Iartă-ne nouă greşelile noastre precum şi noi iertăm greşiţilor noştri", corpul vital fiind sediul memoriei şi al imaginilor tuturor evenimentelor trăite în timpul vieţii căutăm să ştergem imaginile prin care noi am făcut rău altora, imagini care rămân imprimate în corpul vital pe care îl purificăm şi astfel evităm suferinţa spiritului după moarte.

Rugăciunea pentru corpul astral se află în cuvintele: „Şi nu ne duce în ispită", căci corpul astral dă dorinţele omului, iar dorinţa este cauza suferinţei, dorinţa este marea ispititoare a omenirii prin care dorim să obţinem iubirea trupească, bogăţia, puterea şi celebritatea, acestea fiind cele patru dorinţe ale omului pe care trebuie să le învingem.

Iubirea egoistă urmăreşte posedarea unui alt corp şi toate dorinţele prin care urmărim dobândirea bogăţiei, puterii şi celebrităţii pentru motive meschine şi personale.

Rugăciunea pentru intelect este cuprinsă în cuvintele: „Eliberează-ne de cel rău". Intelectul serveşte ca verigă de legătură între natura superioară şi natura inferioară.

Rugăciunea caută să împiedice alianţa intelectului în corpul astral al dorinţei.

Prin rugăciunea „Tatăl nostru", spiritul uman se ridică până la Sfântul spirit, atunci când spunem „Sfințească-se numele tău".

Spiritul vital se închina în fața dublurii sale, fiul, când în rugăciune se spune „vie împărăția ta"; spiritul divin se înclină în fața dublurii sale „Tatăl", când ne rugăm „Facă-se voia ta", astfel spiritul divin își prezintă cererea celui mai înalt aspect al divinității „Tatăl".

Pentru corpul fizic, ne rugăm când spunem „Dă-ne nouă astăzi pâinea noastră cea de toate zilele".

Știința ocultă conține noțiuni comune tuturor religiilor monoteiste indiferent că ne referim la religia iudaică, creștină, islamică sau budistă, cunoștințele ezoterice sunt asemănătoare. Toate sunt de acord că în spiritul omului, este o scânteie din spiritul Divin și coborând în materie suferă un proces de involuție, el trebuind să se debaraseze de aceasta și să se ridice din nou la stadiu de spirit pur, fără a mai fi nevoie să fie retrimis la o nouă reîncarnare.

Toate marile religii monoteiste se bazează pe manifestările spirituale din fenomenele numite paranormale. Toți întemeietorii de religii monoteiste au fost inițiați în cunoașterea științei oculte. Actul de inițiere a rămas cunoscut mai ales din școala lui Pitagora de la Crotona, aceste stadii au fost Pregătirea, Purificarea, Iluminarea și Epifania, sinteze sau vederea din astral, adică „voiajul astral al conștiinței".

Manifestările de inițiat ale lui Hristos încep cu Predicile de pe Munte, atunci când enunța fericirile pe care le pot obține oamenii. Fericiți cei săraci cu duhul că a lor este împărăția cerurilor. Fericiți cei ce plâng, căci aceia vor învinge. Fericiți cei ce flămânzesc și înșelați de dreptate că aceia se vor sătura, Fericiți cei curați cu inima că aceia vor vedea pe Dumnezeu. Aceasta conține misterul vieții spirituale și legea compensațiilor de la o viață la alta.

A doua treaptă a inițierii antice se vede în vindecările miraculoase ale lui Isus, denumite de Eduard Schure, terapeutica creștină. Aceste vindecări miraculoase, au fost făcute și în

templele de inițiere din Asia, Grecia şi Egipt, aşa au fost vindecările miraculoase ale lui Esculap la Epidur. Isus vindeca leproşi, paralitici sau orbi, căci orice boală este un dezechilibru al forțelor interne ale celor trei corpuri de energie ale omului, Isus restabilind echilibrul prin fluidul său vital.

A treia treaptă a inițierii antice, Iluminarea, Isus a arătat-o prin învierea lui Lazăr, un personaj misterios din Evanghelia lui Ioan care nu mai apare în alte relatări.

Rozecrucienii îl consideră pe Lazăr ca fiind însuşi apostolul Ioan, cel mai inițiat de către Isus, dintre toți apostolii, aceasta este ultima treaptă a inițierii antice, adică moartea yhoghină.

În Egiptul antic inițiatul trebuia să treacă prin încercări grele, el era adormit de către Hierofantul, care conducea actul de inițiere, aflându-se într-un somn letargic în care stătea trei zile, aflându-se în templu aşezat într-un sarcofag. În această moarte clinică, corpul său se răcea ca gheața, fața lui devenea palidă, cu aspect cadaveric. În acest timp, corpul său astral împreună cu conştiința astrală a spiritului, se desprindea de corpul fizic şi călătorea în lumea astrală, luând cunoştință de lumea spiritelor aşa cum se întâmplă cu spiritul după moartea fizică. După trezirea din această moarte aparentă, inițiatul îşi amintea de călătoria lui astrală, devenind iluminat.

Ultima treaptă a inițierii antice Isus a făcut-o prin schimbarea la față de pe muntele Tabor, este clarviziunea care conduce la o sinteză a cosmosului. El a pregătit pe trei dintre apostolii Săi să fie martori la acest eveniment unic în lume, aici El s-a schimbat la față în prezența apostolilor Petru, Ioan şi Iacob.

„Fața Sa i-a strălucit ca Soarele iar veşmintele sale erau albe ca lumina." În acest moment s-au arătat Moise şi Ilie cu aceeaşi înfățişare, care au vorbit cu Isus şi atunci un nor luminos a apărut şi un glas s-a auzit: „Acesta este fiul meu cel iubit, în care am binevoit pe acesta să-l ascultați". Apoi Isus a venit la apostoli şi le-a spus, „sculați-vă şi nu vă temeți", Moise şi Ilie dispăruseră.

MANIFESTĂRILE SPIRITUALE FUNDAMENTUL CREDINȚELOR RELIGIOASE

Dumnezeu a creat lumea prin forța spirituală a gândului său.Toate spiritele din planul astral reprezentat de ierarhiile cereşti ale îngerilor şi spiritele oamenilor morți, pot exercita fenomene denumite spirituale, care nu se pot explica prin legile fizice.

Ele au fost numite fenomene supranaturale sau paranormale şi se pot manifesta pe pământ sub diverse forme.

Spiritul omului este nemuritor, el își continuă existența în plan astral după moartea corpului fizic, însoțit de conştiința lui astrală. În timpul vieții spiritul se comportă ca un computer şi înregistrează toate evenimentele vieții sub formă de imagini. Această înregistrare a existenței spiritului continuă şi în planul astral, iar când spiritul este trimis la reîncarnare pentru o nouă experiență de viață pământească, el vine cu această conştiință din viețile anterioare, dar localizându-se în subconştient rămâne necunoscută conştiinței noastre. Aşa se explică cuvintele lui Isus Hristos, când este întrebat ce face spiritul care vine la întrupare, El spune că mai întâi „bea din paharul cu apa uitării".

Aflate în planul astral în perioada dintre încarnări ca şi spiritele din planul astral superior se pot manifesta oamenilor de pe pământ prin diverse manifestări spirituale, dar pentru aceasta trebuie să existe un intermediar care să preia energia lor. Acești intermediari se numesc mediumi.

Medium este acea persoană care posedă unele facultăți psihice denumită mediumnitate.

Această mediumnitate nu este un atribut comun tuturor oamenilor, ea este o facultate excepțională, neobişnuită şi paranormală.

Se poate spune că o persoană este un medium când în organismul sau în apropierea căruia se petrec fenomene neexplicate de ştiinţă, se petrec deci fenomene paranormale.

În manifestările paranormale mediumul ia cunoştinţă de exterior fără ajutorul simţurilor normale, deci vede fără ochi şi aude fără urechi. Se manifestă astfel prezenţa unei acţiuni umane, străină de persoana mediumului.

Mediumul este un mijlocitor care face legătura dintre spiritele oamenilor morţi şi cei vii. Paul Bodier, descrie următoarele fenomene pe care le pot avea mediumii:

– obiecte care se pot deplasa singure, obiecte uşoare sau mai grele. Acestea sunt efecte mecanice şi ele pot fi făcute de mediumul aflat în transă.

Fenomenele pot apare prin voinţa mediumului şi atunci se numesc facultative, sau se pot produce fără voinţa mediumului. Acestea sunt mediumi cu efecte mecanice, fizice sau motoare. Uneori mişcările obiectelor se fac prin atingerea lor de către mediumi, alteori se produc fără contact, aşa cum se întâmplă în telechinezie. Alteori entităţile spirituale aflate în planul astral comunică cu mediumii prin lovituri date în obiecte aflate în cameră cum ar fi piciorul unei mese, un scaun sau orice alt obiect, cu sau fără contactul mediumului cu acestea. Aceşti mediumi se numesc tiptologi.

Când aceste lovituri sunt date direct de spirite pe aceste obiecte, aceştia sunt mediumi de rapsuri.

Mediumii de levitaţie ridică în aer aceste obiecte fără să le atingă sau se ridică de la pământ chiar mediumul, alteori apar scrieri făcute de o mână nevăzută cu un creion sau fără acesta, aceştia sunt mediumi de scriere precipitată.

Există şi o scriere automată, când mâna mediumului scrie fără să ştie ce, căci mâna este condusă de o entitate invizibilă.

Mediumii de scriere autografă, aceştia reproduc automat scrisul unui om mort, pe care nu l-au cunoscut niciodată, aceasta explicându-se prin faptul că spiritul mortului respectiv se substituie spiritului normal al mediumului.

Mediumul autor, compune automat scrieri literare, romane sau poezii şi chiar lucrări filozofice dictate de entităţi invizibile pe care singur nu ar putea să le producă.

Mediumnitatea prin care se poate vedea fără vederea fizică, uneori la mare distanţă, se manifestă prin mediumii clarvăzători.

Cel mai important medium clarvizual a fost Edgar Cayce care în peste 7000 de experienţe se putea deplasa cu conştiinţa astrală la mii de kilometri, el aflându-se în transă.

Mediumii de aparitiune sunt aceia care fac să apară fantome nematerializate, iar mediumii de materializare fac să apară fantome materializate în întregime sau numai părţi ale corpului, de obicei faţa unei persoane.

Aceste materializări, entităţile spirituale din spaţiu le fac folosindu-se de corpul mediumului din care extrag o substanţă denumită ectoplasmă. În aceste situaţii, greutatea mediumului scade proporţional cu greutatea fantomei ce se materializează. Sunt şi cazuri când mediumul dispare în întregime, întregul său corp, intră în corpul fantomei.

În toate cazurile, fantoma materializată se recomandă ca fiind materializarea spiritului unui om mort.

Mediumii de dematerializări fac dematerializări de obiecte pe care le pot trece prin corpuri materiale, este o „trecere a materiei prin materie".

S-au citat şi cazuri de mediumi care s-au autodematerializat complet sau parţial.

Mediumii de aporturi fac să apară de la distanţă diverse obiecte sau chiar păsări vii, prin disociere şi reasociere şi trecere a materiei prin materie.

Mediumii de premoniţie sunt aceia care prezic viitorul. Mediumii de vorbire automată, vorbesc cu cuvinte dictate de o entitate străină, chiar şi în limbi străine, pe care în mod normal nu le cunosc.

În unele situaţii vocile apar fără intermediul mediumului vocile apar direct, vorbesc singure.

Mediumii călători, îşi transportă corpul fizic în altă parte, exemplu Sfântul Anton din Padova care şi-a transportat instan-

taneu corpul din Spania în Italia, pentru a-l apăra pe tatăl său acuzat de „o crimă", pe care nu o făcuse. La proces el a indicat şi numele persoanei ce săvârşise crima.

Mediumii Salamandre pot umbla prin foc fără să se ardă.

Există şi mediumi de bilocaţie, care se manifestă în acelaşi timp în două locuri diferite, atât cu corpul fizic cât şi cu corpul psihic.

Mediumnitatea se poate manifesta spontan când aceste fenomene se produc singure în preajma unui medium. Alteori mediumnitatea este descoperită întâmplător, până atunci mediumul nefiind conştient de această facultate.

Religia romană instituită de regele Pompiliu Numa se baza pe profeţiile şi previziunile unor mediumi. La oracolul de la Delphi prin intermediul unui medium, o Pytie care cădea în transă, se prevedea viitorul.

Fenomenele spirituale metafizice, care se studiau în antichitate nu puteau fi divulgate, căci se pedepseau prin tăierea capului. Moise pedepsea cu moartea convorbirile cu spiritele morţilor. Se afirmă că poetul grec Eschyl, era să-şi piardă viaţa considerându-se că una din piesele sale făcea aluzii discrete la procesul de iniţiere.

Se ştie că în templele antice de iniţiere din India, Egipt, Grecia sau Italia se predau cunoştinţe oculte despre spirit şi reîncarnare. Ultima treaptă de iniţiere era atingerea Epifaniei, adică desprinderea corpului astral şi călătoria lui astrală pentru a putea pătrunde în lumea suprasensibilă a spiritelor din planul astral. Aceste cunoştinţe erau interzise celor neiniţiaţi.

Toţi marii gânditori din antichitate erau iniţiaţi. Socrate scria: „Fericiţi, de trei ori fericiţi, muritorii care după ce au contemplat aceste mistere se duc în moarte". Desigur este vorba de misterele din templele din antichitate ale lui Dionisos iniţiate de Orfeu, cele din Eleusis sau de Şcoala lui Pitagora de la Crotona din Italia.

Hipocrate, a fost tot un iniţiat, el spunea că cei care au luat parte la aceste mistere, hrănesc cele mai dulci speranţe şi au inima uşoară în faţa morţii iar Axiochos spunea: „Departe

de a mă teme de moarte mai de seamă o doresc", de când cunosc aceste mistere.

Starea de spirit a inițiaților în fața morții o descrie Platon în lucrarea sa *Phedon* iar Cicero a spus: „Nimic nu pare mai bun între atâtea lucruri frumoase şi divine pe care Atena le-a făcut lumii, dar ca misterele lui Eleusis care te fac să treci de la existență vulgară la moravuri blânde, fericite şi înălțate, ele poartă numele de inițiere şi într-adevăr noi am fost inițiați prin ele la adevărata viață, ele ne-au învățat să murim. Inițiații au înțeles că viața nu sfârşeşte o dată cu moartea căci după moarte urmează o altă viață, una spirituală, care confirmă continuarea vieții personale."

Puterea spiritului se manifestă şi la yoghinii, care intră în moarte clinică, ei sunt îngropați de vii în stare cataleptică şi revin la viață după trei zile. Ei îşi pot transporta conştiința şi psihicul la distanță, văzând şi auzind prin vedere şi auz spiritual, evenimente care se petrec la distanță şi de asemenea pot să vadă în viitor. Ei îşi dezvoltă o stare de mediumnitate prin autoeducare.

Se ştie că vrăjitorii din antichitate produceau apariții de fantome, vindecări şi clarviziune.

Mediumnitatea o constatăm şi la Socrate, care era un medium clarauditiv, el auzea o voce interioară misterioasă care îl călăuzea în acțiunile sale.

Există şi mediumi de efluvii vitale care prin punerea mâinilor sau prin pase magnetice pot determina accelerarea germinației şi creşterea plantelor în mod accelerat.

Mediumii de efluvii sterilizante pot mumifica şi usca produse organice din cele mai diverse, chiar păsări. Mahomed a fost un medium clarauditiv şi mediumnitatea lui a dezvoltat religia islamică, prin vocea îngerului Gabriel. Un alt medium clarauditiv a fost Ioana d'Arc care auzea vocea Sfintei Caterina, de asemenea ea a fost şi clarvizuală, căci a găsit pe rege deghizat în mulțimea curtenilor şi de asemenea a fost şi un medium de premoniție căci şi-a prevăzut căderea, supliciul şi moartea.

Goethe era clarvizual, el vedea dublul eteric al oamenilor şi un medium monitor căci putea prevedea cutremurele de pământ.

Swedenburg era clarvizual, el a văzut un incendiu care avea loc la Stockholm şi care se apropia de casa lui (deşi el se afla la mare distanţă de Stockholm), el putea percepe vieţi spirituale din planul astral.

Mediumnitatea activă se produce întotdeauna cu mediumul în stare de veghe, dar nu înseamnă că toate fenomenele produse în starea de veghe sunt active, căci scrierea automată, vorbirea automată, xenoglosia, levitaţia, scrierea intuitivă, pictura automată, cântecul automat şi stigmatele se produc sub influenţa voinţei unei entităţi spirituale străine.

O formă de mediumnitate activă este magia, fie că este benefică, fie că este malefică, adică magia neagră.

Efectele mecanice pe care le produce mediumul se realizează printr-un element imaterial, solid, dur şi rigid, acesta este eterul, un corp care umple tot spaţiul şi chiar în vid, între corpurile cereşti şi între moleculele corpului, între atomi şi în interiorul atomului. El este substanţa primordială a universului, din care Dumnezeu a creat lumea. El şi-a dedus existenţa prin constatările lui Fresnel, care a dovedit că lumina se propagă prin ondulaţii la fel cum se produc undele prin căderea unei pietre în apă, aceste ondulaţii din spaţiu trebuie să se producă în ceva şi acel ceva se numeşte eter, el are o rigiditate mai mare decât oţelul, căci lasă lumina să se propage cu o viteză de 300.000 de kilometri pe secundă.

Kelvin îl compară cu un solid elastic, care umple tot spaţiul şi deşi este solid şi cu o mare rigiditate, are o densitate extrem de slabă (Gustave Le Bon) şi deşi are o densitate aşa de mică nu este un gaz.

S-a ajuns la concluzia că eterul este un solid fără densitate şi fără greutate, fiind o densitate atât de mică, este sustras legilor gravitaţiei, adică este imponderal şi imaterial, este solid *fără a fi materie şi lucrează întocmai ca o forţă psihică, astfel* că poate produce o forţă mecanică fără ca prezenţa lui să poată fi observată prin mişcarea materială sau energetică.

Forța care îl conduce este forța psihică mintală și conștientă, este forța gândului.

De-a lungul istoriei au existat mulți oameni dotați cu diferite forme de mediumnitate.

Călătorul și filozoful grec Apollonius din Tiane pe când se afla la Efes și-a întrerupt brusc discursul și a început să descrie un atac care avea loc la Roma chiar în acel moment, asupra împăratului Domițian, îndemnându-i pe asasini să-l lovească.

Ulterior a venit știrea că împăratul Domițian fusese asasinat chiar în timpul respectiv.

O mare mediumnitate de clarviziune a avut-o Emanuel Swedenburg. Acesta aflându-se în orașul Göteborg a intrat brusc în transă, a văzut și a descris un incendiu care avea loc la o distanță de 300 de kilometri la Stockholm.

Un celebru vizionar a fost Gerald Croiset, un olandez care putea face călătorii astrale, descoperind persoane dispărute vii sau decedate și pentru acest dar divin el nu pretindea nici un fel de plată.

Un alt clarvizual a fost Stefan Ossonecki, el putea citi conținutul unei scrisori în plicuri sigilate.

Un alt medium clarvizual a fost Ingo Swann; era suficient să i se dea coordonatele de latitudine și longitudine de pe tot globul și instantaneu se deplasa la locul respectiv, privindu-l de sus și descriind peisajul pe care îl vedea, chiar dacă era la distanță de mii de kilometri.

Tot un astfel de medium a fost Alexis Didier care în anii 40 ai secolului nostru putea călători cu conștiința lui astrală și să vadă în orice loc pe care îl doreau asistenții lui.

Un medium de claraudiție a fost Samuel care auzea poruncile Domnului.

Tito Gobi pe când mergea cu mașina pe un drum de munte a auzit vocea fratelui său decedat Bruno spunându-i: „Oprește imediat" și dacă nu ar fi oprit s-ar fi tamponat cu un camion ale căror frâne cedaseră.

Medium de premoniție a fost și Ioana d'Arc, ea l-a avertizat pe un camarad că va muri fără să piardă sânge în răstimp

de trei zile. În timpul atacului asupra castelului Tournelles, acesta a murit căzând în apele Loarei şi înecându-se.

Morgan Robertson a avut o viziune despre scufundarea vasului Titanic, el mai spunea că un spirit material cu talent de scriitor i-a cuprins corpul şi îi dictează lucrări literare.

În 1865 Abraham Lincon, preşedintele de atunci al Americii şi-a visat asasinarea.

O mare mediumnitate a prezentat-o Daniel Douglas. El deplasa obiecte fără a le atinge, producea sunete de percuţie, producea modificări de greutate, levitaţia persoanelor, instrumentele muzicale care cântau singure, luminozitate, apariţia de fantome, aporturi, materializări şi scrisul automat.

Daniel Douglas Home intra în levitaţie şi plutea prin cameră, el materializa mâini fără trup, care puteau fi atinse de către asistenţi.

În prezenţa unui medium se produc ciocănituri, mişcări de obiecte, scaunele se mişcă singure, obiectele zboară prin cameră, iar instrumentele muzicale cântă singure.

Au existat şi mediumi de aporturi care făceau să treacă prin pereţi diverse obiecte, plante vii şi animale şi chiar şi oameni. Un astfel de medium a fost Stainton Moses la Londra care făcea să apară în cameră prin uşi închise, fotografii, rame de tablouri, cărţi şi alte obiecte, era o dematerializare şi o trecere a materiei prin materie.

Alţi mediumi de aporturi au fost Eusapio Paladino şi Stanislawa Tomezyk.

Un caz de teleportare umană a fost doamna Guppi, teleportată din casa ei, aflată în nordul Londrei în casa lui Lamb din Conduit Street.

Un caz celebru de scriere directă este descris de Biblie, scrisul pe perete. În timp ce regele Caldeenilor îl acuza pe Daniel că face blesfemie la adresa Domnului, s-a văzut o mână de om izolată, care a scris pe perete: MENE, MENE TEKEL UPHARSIN care traducea că regele caldeenilor Baltazar fusese judecat şi găsit vinovat şi el a fost ucis în aceeaşi noapte iar regatul său a fost cucerit de Darius.

Când materializările apar prin ectomplasma emanată de medium, acestea apar mai întâi ca o ceață sau o luminozitate care se condensează treptat, capătă formă şi se preschimbă într-o mână omenească, identică cu o mână reală.

Mediumul Florence Cook a materializat în 1870 fantoma lui Katie King, aceasta se recomanda a fi spiritul unui decedat Anni Morgan, materializat.

În America de Sud a existat un medium de materializare numit Carlos Mirabelis, el materializa persoane decedate pe care le cunoşteau asistenții, astfel el a materializat-o pe fata unui asistent, decedată şi îmbrăcată în hainele de înmormântare, de asemenea a materializat un episcop ce murise înecat într-un naufragiu, iar aceste materializări puteau conversa cu asistenții, puteau să atingă şi să se lase atinse.

Un medium de levitație a fost Joseph de Copertin, el putea zbura, odată el s-a ridicat plutind în mijlocul unei biserici până la înaltul altar, rămânând în aer suspendat timp de 15 minute. Levitația avea loc împotriva voinței lui, ca şi când ar fi fost posedat de un alt spirit.

Tereza de Avila s-a trezit levitând fără voia ei. Un medium de teleportare fost cazul lui Filip Evanghelistul, căruia i-a spus un înger că trebuie să-şi întrerupă misiunea de predicare pentru a căuta un etiopian în deşert, ca să-l boteze. Apoi el a fost teleportat înapoi în Cezareea după ce şi-a îndeplinit misiunea.

Dufus plimbându-se pe câmp în apropierea casei sale a fost teleportat în Paris în pivnița regelui Franței cu o cupă de argint în mână şi el nu a putut să explice cum a ajuns acolo. Alți mediumi teleportați au fost Carlos Mirabelis şi Uri Geler, acesta a fost teleportat pe o stradă din New York fiind absorbit în sus şi coborând printr-un tavan de verandă pe care l-a spart, acasă la mentorul său Andrija Puhasich în Osining, la o distanță de 36 de kilometri; teleportat a fost şi Sfântul Anton din Padova, din Spania în Italia pentru a asista la procesul tatălui său care era acuzat de crimă. El şi-a apărat tatăl şi a indicat chiar numele asasinului.

Stafiile sunt materializări ale unor persoane decedate în locul unde au murit, ele nu sunt niciodată apariţii ale celor vii.

Există şi o mediumnitate de apariţii ale celor vii printr-o dublură persistentă, întâlnită de mai multe ori. Un astfel de caz când o persoană a fost văzută simultan în mai multe locuri a fost al unei profesoare, Emilia Sagee în Livonia, ea putea fi văzută simultan atât la orele de predare în clasă, dar şi afară în curtea şcolii, cele două apariţii desfăşurau acţiuni independente una de alta. Apariţii ale celor aflaţi în pragul morţii sunt destul de frecvente, un astfel de caz este citat de Henry Brougham în 1799 când pe un scaun, în timp ce acesta îşi făcea baie, a apărut un prieten al său din copilărie care în acel moment se găsea în India. Mai târziu a aflat că acesta murise chiar în momentul în care i-a apărut în baie.

Fiul baroanei Boislève i-a apărut acesteia chiar în momentul morţii lui. Aflându-se într-o forţă expediţionară în Mexic, acesta pe numele lui Honoré fusese ucis de un glonte ce-i intrase prin ochiul stâng. Alteori apariţia unei persoane aflate pe patul de moarte poate fi văzută de mai multe persoane. Apariţiile muribunzilor au cel mai frecvent un caracter auditiv şi mai rar vizual. Un caz celebru este cel relatat de fondatorul botanicii moderne, Carl Linné, căruia i s-a manifestat prietenul său Karl Clark, chiar în momentul morţii acestuia. Dar cele mai impresionante cazuri sunt materializarea celor morţi, care uneori îşi desfăşoară aceleaşi acţiuni pe care le făceau când erau vii; este cazul citat de Robert Bowes pe care l-a văzut Miss Godley.

Mediumi de claraudiţie au fost Alfred de Musset, Blake Harriet Becher, Stone sau Dickens, toţi au afirmat că auzeau ca fiind dictate fraze întregi din operele lor. Muzicianul Giuseppe Tartini, a scris o sonată denumită „Sonata trilului diavolului", pe care a auzit-o într-un vis şi pe parcursul căruia îşi vânduse sufletul diavolului.

Mediumi deosebiţi care puteau vorbi cu morţii au fost Swendengorg şi Leonora Pipier, o casnică din Boston.

Mediumii de psihometrie pot să descrie istoria unor obiecte prin clarviziune, ei sunt folosiţi pentru a descoperi persoane dispărute, autorii unor infracţiuni, prezentând un obiect

al acestora pe baza căruia îi descoperă. Un astfel de medium a fost francezul Morel, studiat de cercetătorul Eugene Osty.

Unii mediumi celebri au fost canonizați ca sfinți, este cazul mediumului de levitație Joseph de Copertino (1603-1663) denumit și călugărul zburător, el levita adesea peste capul călugărilor la liturghie, chiar și la moartea lui a rămas suspendat în aer un sfert de oră; el a fost canonizat o jumătate de secol mai târziu.

Daniel Douglas Home, de care am amintit mai înainte, pe lângă mediumnitățile de telechinezie, levitație și apariții de fantome, a fost și un medium de incombustilitate, căci focul nu avea nici un efect asupra lui.

Elena Petrovna Blavatsyi, putea crea parfumurile cele mai suave și putea materializa diferite fructe, de asemenea putea conversa cu spiritele morților.

Nely Mihailosvca mișca obiecte, le ridica în aer și putea separa albușul de ou prin puterea gîndului.

În Etiopia, la Bizam, în 1515, în fața secretarului ambasadei Portugaliei, un baston auriu plutea în aer fără să se sprijine pe nimic; peste 200 de ani medicul francez Jacques Poncet, stabilit la Cairo, s-a deplasat la Bizam să vadă și el această levitație și el relatează că foarte aproape de masa din partea dreaptă a bisericii, la înălțimea unui om un băț lung de peste un metru, rotund și gros ca un baston, levita în aer, el a trecut un băț pe deasupra și pe sub el și apoi prin toate părțile și a constatat că nu era sprijinit pe nimic.

În Tibet lângă Lhassa, cadavrul îmbălsămat al lui Tsong Kapa, un sfânt reformator tibetan stă suspendat deasupra pământului, această levitație a persistat din secolul XIV, fiind prezentă și în 1845.

În biserica San Dominic din Neapole Sfântul Toma d'Aquino a stat în extaz deasupra solului, în fața unui crucifix. În Spania Sfânta Tereza s-a ridicat de mai multe ori în aer în fața carmelitelor din Mănăstirea sa, ea explicând că uneori se opunea levitației, dar forțarea ei era învinsă.

Sfântul Iosif din Copertina, călugăr italian, părăsea pământul după dorință, putând să ridice cu el şi alți oameni sau chiar bagaje.

Mai mulți mediumi de levitație au fost declarați sfinți. Elisabeta de Bavaria, Sfânta Margareta de Ungaria, Sfântul Bernard, Sfântul Francois Xavier.

Pedro din Alcantoria, a stat într-o zi levitând în aer mai mult de trei ore.

La Madrid Sfântul Dominic a părăsit solul în fața regelui Filip al II-lea.

Simion Magul s-a ridicat în fața împăratului Nero până în înaltul capitoliului.

Mediumnitatea stă la baza multor religii monoteiste. Moise, întemeietorul religiei mozaice, are o origine contestată. Povestea biblică (Exod 1-10) îl consideră un descendent al lui Levi găsit de fiica faraonului în trestiile Nilului, dar un preot egiptean Maneton afirma că Moise a fost un preot al lui Osiris şi acelaşi lucru îl susține şi Strabon, că el nu ar fi fost evreu, ci egiptean. Poporul evreiesc l-a considerat evreu, pentru că a fost întemeietorul națiunii lor.

El a crescut în Egipt la curtea faraonului şi a fost trimis ca inspector în colonia evreiască din Gosen. A existat o legătură între religia mozaică şi inițierea egipteană.

Element din Alexandria credea că Moise era un inițiat pe numele său adevărat Hosarsif, fiind vărul lui Meneftan, fiul prințesei regale, sora faraonului Ramses II, dar nu s-a putut afla dacă era fiu legitim sau adoptiv. El a fost inițiat în templele Egiptului antic, purtând încă din adolescență haine preoțeşti, pe care le-a purtat şi la încoronarea faraonului, mama sa a fost principesă regală şi l-a trimis să se inițieze în misterele lui Isis, fiind numit de faraoni scrib sacru în templul lui Osiris.

Moise a fost trimis să inspecteze evreii care munceau ca sclavi în Valea Gosen şi care credeau într-un singur Dumnezeu. El se aliază suferinței evreilor şi se autoexilează pe muntele Sinai după ce fusese să se inițieze la templul din Madion unde era preot etiopianul Ietro. După această inițiere îşi schimbă numele în Moise ceea ce înseamnă „cel mântuit". El s-a căsătorit

cu Sefora, fiica lui Ietro; la acesta a găsit două cărți de cosmogonie citate de Geneză; *Războaiele lui Iehova* și *Generațiile lui Adam*.

Moise a scris o carte considerată baza credinței sale, *Sefer Bereshit*, cartea principiilor sale, o cheie a misterelor, el era un medium cu mai multe mediumnități, era clarvizual, clarauditiv, făcea materializări de obiecte și șerpi, transforma apa în sânge și producea fenomene electrice, de asemenea era un mediu de premoniție căci și-a prevestit moartea, el a întins mâinile peste capul succesorului său Iosub în fața tabernacului pentru ca spiritul lui Dumnezeu să treacă în el, după aceasta s-a urcat pe muntele Nebo, urmat doar de Iosub și de doi preoți.

Ultimele lui cuvinte au fost: „Israel a trădat pe Dumnezeul Său, să fie împrăștiat în cele patru vânturi ale cerului". Acesta este un blestem adresat poporului evreu care nu a înțeles mesajul său.

Pe muntele Sinai, Moise a fost orbit de o lumină puternică, el a căzut cu fața la pământ și un glas din mijlocul acestei lumini îl strigă pe Moise: Moise și el răspunde: „Iată-mă", dar îngerul îi spune: „Nu te apropia, scoate-ți încălțămintea, căci locul acesta pe care te afli este un loc sfânt". Moise s-a înspăimântat și și-a ascuns fața cu mâinile, de frică.

Îngerul îi spune: „Tu care cauți pe Elohim, de ce tremuri în fața mea".

„Cine ești?" i-a răspuns Moise.

– „O rază a lui Elohim, un înger solar, un trimis al cerului, care a fost, este și va fi în veșnicie."

– „Ce-mi poruncești?"

– „Tu vei spune copiilor lui Israel: cel veșnic, Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avram, al lui Isac și al lui Iacob m-a trimis la voi ca să vă scot din sclavie."

– „Cine sunt eu ca să scot fii lui Israel din Egipt?"

– „Du-te, spune îngerul căci eu voi fi cu tine, voi sădi focul lui Elohim în inima ta și cuvântul său pe buzele tale. Pe Dumnezeu de ani îl chemi, glasul tău a răsunat până la el, iată eu te cuprind în numele său, fiu al lui Elohim, tu îmi aparții pentru totdeauna."

Moise îi răspunse: „Arată-mi-l pe Elohim, să văd eu focul său viu". Dar când Moise a ridicat capul, flacăra a dispărut iar îngerul a dispărut cu viteza fulgerului, o voce s-a auzit din văzduh şi s-a pierdut în infinit şi care a spus:

„Eu sunt acela care sunt."

Moise a determinat apariţia diferitelor forme electrice prin voinţa lui, căci electricitatea atmosferei pământeşti poate fi pusă în mişcare printr-o forţă subtilă şi universală răspândită pretutindeni şi pe care marii iniţiaţi au putut-o comanda şi dirija. Această forţă poate fi numită eterică şi este pusă în mişcare de entităţi invizibile care se găsesc pretutindeni în atmosfera pământului.

Pe muntele Sinai Moise a auzit o înşiruire de cuvinte care aveau să devină cele 10 porunci:

– Eu sunt Domnul Dumnezeul tău care te-a scos din Egipt, din casa robiei;

– să nu ai alţi Dumnezei în afară de mine, să nu-ţi faci idoli sau chipuri cioplite şi să nu te închini lor;

– să nu juri strâmb, luând în deşert numele Dumnezeului tău;

– să-ţi fie sfântă ziua de sâmbătă, şase zile pe săptămână să munceşti şi a şaptea să te odihneşti, tu, copiii tăi, robii tăi şi vitele tale;

– să cinsteşti pe tatăl tău şi pe mama ta, ca să ai zile multe;

– să nu ucizi;

– să nu fi desfrânat;

– să nu furi

– să nu depui mărturie strâmbă;

– să nu pofteşti o soţie a altuia.

Iată cum religia mozaică se bazează pe mediumnitatea lui Moise care a fost un iniţiat în templele egiptene.

O altă mare religie monoteistă este cea islamică. Ea s-a format pe mediumnitatea lui Mohamed, care a fost un medium de claraudiţie. El a auzit glasul îngerului Gabriel care i-a dictat *Coranul*.

Prima sa revelație a avut-o în anul 612. El a auzit un glas care i-a spus: „citește în numele Domnului, care a creat. El a creat omul dintr-un cheag de sânge, citește că Domnul este cel foarte generos, care l-a instruit pe om cu ajutorul penei de scris și l-a învățat ceea ce el nu știa. Dar dimpotrivă omul se răzvrătește, de îndată ce se vede în îmbelșugare, sigur întoarcerea va fi spre Domnul Tău."

Mahomed era analfabet și a primit *Coranul* prin revelație de-a lungul mai multor ani, el reproducând verbal ceea ce îi dicta glasul îngerului Gabriel.

Mediumnitatea sa este confirmată și de teleportarea sa de la Meca la Ierusalim și de acolo călătoria sa astrală până la al șaptelea cer, ajungând singur în fața lui Dumnezeu.

În *Coran* se spune: „Dumnezeu este unic. Dumnezeu este cel de nepătruns. El nu zămislește și el nu este zămislit, nimeni nu este asemenea lui."

Dialogul coranic se află în sura 112:

„– să-l descoperi pe singur Dumnezeu;

– să fii bun cu părinții;

– să dai ceea ce le este datorat celor apropiați, săracilor și călătorilor;

– să nu fii zgârcit, dar nici risipitor;

– să nu săvârșești o pruncucidere, căci nu ai ce mânca;

– să nu te destrăbălezi;

– să nu comiți o omucidere decât din motive de răzbunare sau într-un război sfânt;

– să nu-l furi pe orfan;

– să-ți îndeplinești promisiunile;

– să nu înșeli;

– să nu fii bănuitor, nici trufaș."

(Vladimir Grigorief *Religiile lumii*)

În Coran se scrie că îngerii sunt omniprezenți, spre deosebire de om făcut din argilă și creat dintr-o picătură de sperma, în timp de îngerii sunt creați din foc și nu au sex.

Cei patru îngeri descriși în *Coran* sunt: Mihail – păzitorul naturii; Gabriel – mesagerul Domnului, Israfil – cel ce va suna „Judecata de Apoi", Izrail – îngerul morții.

Fiecare om are doi îngeri păzitori care consemnează toate actele sale în vederea Judecății de apoi. Dintre toți îngerii unul s-a răsculat şi acest înger este Satan, iar primele sale victime au fost Adam şi Eva care au fost ispitiți în grădina Edenului. Ca şi îngerii, spiritele sau duhurile au fost create din focul pur. Există spirite bune şi spirite rele.

Coranul crede într-un singur Dumnezeu comun cu cel al evreilor şi al creştinilor.

Din punct de vedere al *Coranului*, Moise şi Isus au fost nişte profeți, iar Mahomed este cel mai mare profet, cel trimis de Dumnezeu. În Judecata de apoi, oamenii vor fi judecați de Dumnezeu după faptele lor, cei ce au făcut fapte bune vor fi trimişi în grădina „desfătării", iar cei ce nu cred în Coran vor fi trimişi în Ghena. Există şi un purgatoriu în care musulmanii vor fi purificați de păcat şi un infern etern destinat neîncrezătorilor.

Revelațiile lui Mahomed continuă până în momentul pelerinajului de adio din 1632, la Meca, în cursul căruia rosteşte o predică considerată testamentul său spiritual. El a murit trei luni după aceia.

Mediumnitatea lui Mahomed s-a manifestat pe o perioadă de 20 de ani (612-632), el dictând 114 capitole sau sure, în 6332 de versete şi 99.400 de cuvinte, cel mai lung capitol are 282 versete, iar cel mai scurt 3 versete.

Mahomed s-a născut la Meca în anul 570, a rămas orfan foarte tânăr, fiind crescut de bunicul său şi apoi de unchiul său. În anul 595 s-a căsătorit cu Kadija, o văduvă bogată, căreia i-a condus caravanele; cu ea a avut trei fii, care au murit la vârste fragede şi patru fiice, dintre care Fatima se va căsători cu Ali, vărul lui Mahomed.

În anul 620 moare unchiul lui şi Kadija, după care se recăsătoreşte cu Aisa, fiica consilierului său Abu-Bakr, un bogat comerciant din Meca. Iată cum a apărut mediumnitatea lui: *Mahomed s-a retras într-o peşteră pe un munte lângă Meca. Într-o noapte a anul 610 el s-a simțit înşfăcat de gât de o ființă misterioasă care i-a ordonat să citească un sul de pânză acoperit*

cu semne. Când s-a trezit a avut sentimentul că în sufletul său se scrisese o carte, scrisă chiar de îngerul Gabriel.

Religia creştină are la bază învierea lui Isus, considerat Fiul lui Dumnezeu. El reapare după moarte în mai multe rânduri şi înălţarea lui la cer a fost un fenomen văzut de o mulţime de oameni.

Este important să ne referim la mediumnitatea pe care a prezentat-o Isus, descrisă în Evanghelii la apocrife. În ele se găsesc şi date din istoria epocii respective şi a familiei lui Isus Hristos. Sunt de reţinut relatările referitoare la Iosif pe care le-ar fi făcut însuşi Isus Hristos apostolilor săi.

Se spune că Iosif a fost căsătorit înainte ca Fecioara Maria să vină în casa lui, dar femeia cu care fusese căsătorit Iosif a murit şi i-au rămas 6 copii, patru fii Iuda, Ioset, Iacob şi Simion şi două fete Lidia şi Lisia. Aceştia sunt fraţii vitregi amintiţi de Biblie. La moartea mamei lor, cel mai mic copil Iacob fiind foarte mic a fost îngrijit cu atenţie de Fecioara Maria ca de o adevărată mamă, de aceea i s-a mai spus „Mama lui Iacob".

În cel de al 14-lea an al vieţii Fecioarei Maria, în pântecele sale a venit Isus.

Puterea spirituală a lui Isus o găsim descrisă în *Evanghelia* lui Pseudo Toma, Copilul Isus când avea cinci ani se jucă după o ploaie în albia unui râu adunând apele în câteva gropi, şi limpezind apele cu un singur cuvânt poruncitor. Din noroi a frământat cu mâinile 12 vrăbiuţe, peste care Isus şi-a lovit palmele şi le-a poruncit să zboare. Şi după această poruncă vrăbiuţele au devenit vii şi au zburat.

Împreună cu Isus se juca şi fiul învăţătorului Anna. Acesta cu o nuielușă de salcie a împrăştiat apa adunată de Isus, atunci Isus i-a spus copilului: „Copil nelegiuit şi necredincios şi fără minte, cu ce ţi-au greşit zăgazurile mele şi apa aceasta? Uscate-ai ca un copac şi să nu ai nici frunze, nici fructe şi nici rădăcini." În clipa următoare copilul acela s-a uscat din cap până în picioare. Părinţii copilului au venit cu copilul în braţe să se plângă lui Iosif pentru faptele fiului său.

Altă dată Isus mergea pe drum şi un copil l-a îmbrâncit în fugă şi Isus i-a zis acestuia „Nu ţi-ai mai sfârşi drumul“ şi chiar în clipa următoare copilul a căzut mort la pământ.

Locuitorii din sat s-au înspăimântat de puterea cuvintelor lui Isus şi au venit la Iosif ca să-i înveţe copilul să binecuvânteze şi să nu mai blesteme. Iosif l-a certat, iar Isus a spus că cei care l-au reclamat vor fi pedepsiţi şi imediat aceştia şi-au pierdut vederea.

Într-o altă împrejurare, Isus se juca pe terasa unei case. Unul dintre copiii cu care se juca, a căzut de pe terasă şi a murit. Isus a sărit de pe terasă, s-a apropiat cu faţa de gura copilului şi a început să strige cu glas tare: „Zenon“, acesta era numele copilului mort, „ridică-te şi spunem eu te-am aruncat jos?“. Aceasta era acuzaţia părinţilor copilului mort. Copilul s-a ridicat şi a spus: „Nu Doamne nu tu m-ai aruncat jos, ci tu m-ai ridicat de jos.“

Într-o altă zi un tânăr din vecini pe când tăia lemne şi-a scăpat toporul din mână şi şi-a tăiat piciorul, din cauza hemoragiei a murit. Ajuns la faţa locului Isus a apucat piciorul rănit şi l-a vindecat pe loc, după care i-a zis „acum ridică-te termină de tăiat lemnele şi să-ţi aminteşti de mine“.

Pe când Isus avea 6 ani, mama l-a trimis să aducă apa cu ulciorul, dar din învălmăşeală ulciorul s-a spart, atunci Isus şi-a desfăcut mantaua cu care era îmbrăcat, a umplut-o cu apa şi i-a dus-o mamei sale.

Iosif era tâmplar de juguri şi pluguri, dar un om i-a cerut să-i facă un crivac. Din întâmplare o stinghie s-a nimerit să fie mai scurtă.

Isus i-a spus tatălui său: „pune jos stinghiile şi potriveşte-le la fel de la jumătate“. Isus a apucat lemnul mai scurt şi l-a întins exact cât lungimea celorlalte. Iosif a rămas încremenit de uimire şi îmbrăţişându-l pe Isus i-a zis: „Sunt fericit că Dumnezeu mi-a dat un asemenea copil“.

Dându-l la şcoală, învăţătorul dorea să-l înveţe alfabetul grec. Isus i-a zis că dacă este într-adevăr învăţător şi cunoaşte bine literele să-i spună înţelesul lui alfa şi el îi va spune pe cel al lui beta; învăţătorul enervat i-a dat o palmă după ceafă, sim-

ţind durerea Isus l-a blestemat şi îndată acela s-a prăbuşit mort cu faţa la pământ.

Altădată aflându-se la şcoală a citit într-o carte fără să o deschidă. Într-o casă vecină cu a lui Iosif un copil s-a îmbolnăvit şi a murit. Mergând acolo, Isus a pus mâna pe pieptul copilului şi i-a zis: „pruncule cu tine vorbesc, să nu mori, să trăieşti şi să rămâi împreună cu mama". Imediat copilul a deschis ochii şi a zâmbit. Isus i-a spus mamei: „Ia-l în braţe şi alăpteaz㠖l şi să-ţi aduci aminte de mine".

Într-o altă împrejurare un om îşi construia o casă şi în acel loc era mare zarvă, acolo fiind un om mort. Ajuns acolo Isus l-a luat de mână şi i-a zis „Omule cu tine vorbesc". Ridică-te şi termină-ţi lucrul", omul s-a ridicat imediat şi s-a închinat.

Într-o altă evanghelie apocrifă, cea arabă se relatează că Isus a vorbit în leagăn zicând mamei sale: Eu sunt Isus, fiul lui Dumnezeu, logosul pe care l-ai născut după cum ţi-a vestit îngerul Gabriel, tatăl meu m-a trimis ca să izbăvesc lumea". Această putere spirituală pe care Isus a demonstrat-o din fragedă copilărie, denotă faptul că spiritul său a fost dumnezeiesc, cel mai mare pe care l-a cunoscut omenirea. Pe această spiritualitate s-a dezvoltat religia creştină. În evangheliile apocrife sunt descrise vindecările miraculoase şi învierile făcute de Isus în zeci de cazuri. Nu înţeleg de ce evangheliile sinoptice ale lui Matei, Marcu, Ioana şi Luca nu le-a relatat pentru a convinge şi mai mult pe oameni că într-adevăr Isus a fost fiul lui Dumnezeu.

În evanghelia apocrifă Vărsătorul se relatează că Isus Hristos între al 13-lea şi al 30-lea an al vieţii sale a vizitat Persia, India, Siria şi Egiptul predicând în templele tuturor acestor ţări, fiind recunoscut ca trimis al lui Dumnezeu. În Egipt, în temple, timp de 40 de zile Isus a trecut prin cele mai lungi, mai grele şi mai complexe iniţieri.

În casa filozofului Philo din Alexandria s-au reunit cei mai învăţaţi şi înţelepţi 7 bărbaţi ai acelei epoci, au discutat şi s-au plecat în faţa lui Isus.

După 7 zile de rugăciuni Isus s-a despărţit de ei şi şi-a început misiunea în Palestina.

Conform *manuscrisului Dowling*, după înviere Isus s-a arătat nu numai ucenicilor săi, dar şi mamei sale, Mariei Magdalena şi marilor preoţi, călugări şi cărturari din temple, apoi unui grup de iniţiaţi, din Delphy, în palatul prinţului Ravanna din Orisa, India, unui prieten care l-a condus, cât a stat în India. El s-a mai arătat unor prieteni preoţi din templul egiptean din Heliopolis. După înviere el s-a lăsat atins şi şi-a arătat cicatricele de la mâini şi picioare. El putea să-şi transforme corpul material, într-unul de lumină strălucitoare care se ridica şi dispărea în unduiri luminoase.

Rudolf Steiner era convins că Isus a avut o sosie, un alt copil cu numele tot de Isus. Cei doi s-au născut aproape în acelaşi timp şi au crescut în acelaşi mediu. Părinţii celor 2 copii purtau numele de Iosif şi Maria, dar taţii lor descindeau din ramuri diferite ale casei lui David.

Unul din ei a devenit Isus Hristos după botezul în Iordan, iar celălalt a murit mult după răstignirea lui Hristos şi probabil că a fost înmormântat la Srinagar.

Rudolf Steiner a fost considerat un profet al adevăratului creştinism. Unul din cei doi Isus a descins din Solomon, iar al doilea din Nataniel, ei s-ar fi născut la interval de câteva luni tot în Betleem, iar familiile lor erau prietene.

Ambii au fost iniţiaţi mai târziu ca predicatori în temple. Confuzia apare şi când Isus Hristos este descris de Matei ca descendent din Solomon iar Luca ca descendent din Nataniel.

Unul ar fi plecat în Kaşmir după răstignirea celuilalt temându-se ca prieten, să nu fie prigonit. Părinţii Iosif şi Maria după fuga din Egipt s-au stabilit la Nazaret şi în afara lui Isus ar mai fi avut 6 copii (patru băieţi, Simion, Iuda, Iacov şi Iosif şi două fete Lizia şi Lidia (Marcu 6, 3). Isus Natanianul nu a avut fraţi, acesta fiind Isus care a murit pe cruce.

Biserica siriană antică vorbea de un al doilea Isus pe care îl numea Toma Didimos, termen grecesc care înseamnă geamăn, frate geamăn al Mântuitorului şi nu apostol. El este considerat a fi autorul evangheliei lui Toma, descoperită la Nag Hamedi, într-o traducere coptă din secolul I. Elena Petrovna Blaratsky a scris două lucrări fundamentale *Isis dezvăluită* şi *Ştiinţa se-*

cretă. Ea a fost prima care a combătut teoria evoluționistă a lui Darwin, opunându-i o concepție spirituală. Ea descrie existența în Tibet a unei mănăstiri unde se află scris despre viața lui Isus. Această descriere se află și în evanghelia celor 12 sfinți „care nu este nici sinoptică, nici apocrifă fiind o scriere gnostică. În prefața ei se relatează despre un dialog cu un călugăr tibetan și o anume Violet Crispe care a asigurat-o că în mănăstirea Mica Potola a orașului Lah din provincia Ladash (în Kașmir) sunt păstrate scrieri despre Issa (Isus). Același lucru îl relatează și exploratorul Rus Nicolai Notovici care, în 1887, în aceeași mănăstire din LEH a găsit scrieri despre viața lui Isus, care ar fi călătorit din Israel spre Persia, India și Tibet. Relatarea inițială este în limba Pali și se păstrează în Lhasa. Pentru Lama, Isus a fost un mare Buda, un suflet al universului. Conform relatării lui Notovici, Isus a plecat din Israel la vârsta de 13 ani, mergând pe străvechiul drum al mătăsii prin Persia, Pakistan, către India apoi spre Afganistan, înapoi în Israel.

Evanghelia celor 12 sfinți, a fost scrisă prin scriere automată de către pastorul Duselei în stare de hipnoză. Ea relatează ca și evangheliile sinoptice, nașterea din fecioară a lui Isus și moartea sa pe cruce, dar relatează și natura strânsă între Isus și Maria Magdalena. Ea relatează că după înviere Isus ar mai fi stat încă 90 de zile pe pământ instruindu-i pe apostoli și numai după aceia s-a înălțat la cer.

Evanghelia Vărsătorului de care am mai amintit a fost scrisă prin inspirație de către medicul și predicatorul american Levi Dowling în stare de hipnoză, inspirându-se din arhiva cerească denumită *Cronica Akascha*.

Isus Hristos a venit pe pământ să spiritualizeze Pământul și oamenii pentru înălțarea lor la un stadiu superior al evoluției printr-o contribuție morală și una intelectuală, morală prin răspândirea iubirii și a fraternității universale, intelectuală și spirituală prin revelarea misterelor antice. El a inițiat comunitatea în doctrina morală iar pe apostoli în vechile mistere antice.

Dacă în templele de inițiere antice, puteau pătrunde un număr limitat de discipoli și inițierea era făcută în cel mai mare secret, fiind interzisă divulgarea ei în rândul oamenilor obiș-

nuiți; divulgarea era pedepsită cu moartea. Isus a făcut această inițiere pe față, în mod public, ca întreaga comunitate să o poată înțelege.

Rudolf Steiner spunea că viața pământească a lui Isus a fost un eveniment istoric anunțat, care altădată se petrecea doar în procesul inițierii. Ceea ce până la el rămânea secretul templelor, trebuia acum să se deruleze pe scena lumii și să devină realitate. Viața lui Isus este deci o confirmare publică a misterelor. Cei ce se inițiau în templele de inițiere antice puteau constata că omul este format din mai multe corpuri, unul fizic și două invizibile (eteric și astral) și de către un spirit de proveniență divină, scânteia dumnezeiască din om, care după moartea corpului fizic își continua viața de spirit în planul astral, însoțit de conștiința omului care este nemuritoare. În templele de inițiere ei ajungeau la o treaptă când puteau să se detașeze cu corpul astral și conștiința astrală, să pătrundă cu ele în lumea spiritelor, să vadă și să rețină în memoria conștiinței la revenirea pe pământ a tot ceea ce văzuseră.

Această desprindere o putem obține în ultima treaptă a inițierii, aceea a vederii din astral, sau a vederii de sus, numită EPIFANIA.

În învățăturile pe care Isus le-a dat comunității lui vom regăsi cele patru etape de inițiere antice formulate de Pitagora. Pregătirea, Purificarea, Iluminarea și Epifania, adică vederea atotcuprinzătoare.

Primele două etape ale inițierii Isus le-a făcut adresându-se tuturor, dar următoarele două etape au fost făcute numai cu apostolii săi, iar ultima numai cu trei dintre ei, Petru, Iacob și Ioan.

Isus putea citi gândurile oamenilor, sufletul lor și viitorul lor, de aceea el și-a ales cu grijă cei 12 apostoli, cărora le-a spus: „Veniți în împărăția mea" și ei l-au urmat, dar nu numai apostolii l-au urmat, o mulțime de oameni, pescari, vameși, femei, tineri și bătrâni îl urmau din sat în sat.

El le-a spus: „Fericiți cei săraci cu duhul căci a lor este împărăția cerurilor, fericiți cei ce plâng căci aceia se vor mângâia, fericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, că aceia

se vor sătura, fericiți cei săraci cu inima căci aceia vor vedea pe Dumnezeu."

Când Isus le-a spus că „împărăția cerurilor se află în voi". El se referea la prezența spiritului, partea dumnezeiască care se află în fiecare om, parte care formează Eul omenesc, care îi permite omului să pătrundă şi să înțeleagă profunzimea fenomenelor spirituale.

Fenomenele supranaturale pe care Isus le-a făcut au fost săvârşite prin energia spirituală a spiritului său, parte din puterea spirituală a lui Dumnezeu.

Forța spiritului său a dovedit-o pe toată durata vieții lui vindecând bolnavii, redând vederea orbilor, înviind oamenii morți şi dezlănțuind sau oprind fenomene naturale.

Din relatările evanghelice rezultă că pe când se afla într-o barcă pe lacul Tiberiada s-a iscat o furtună care amenința cu răsturnarea bărcii în care erau apostolii lui. Trezit din somn căci adormise în barcă, Isus s-a trezit şi întinzând brațele a potolit valurile (Matei). A doua treaptă, cea a purificării, Isus a arătat-o prin vindecările miraculoase pe care le-a făcut, printr-o terapeutică creştină.

Dacă în inițierea din templele antice se obținea o purificare a sufletului şi îl pregătea să vadă lumea divină, fiind o purificare a corpului eteric şi astral, purificarea pe care o face Isus, este o purificare a corpului fizic şi a sufletului, el practicând o nouă terapeutică cu efecte imediate pe care le vedea o mare mulțime de oameni. Miracole asemănătoare făcute de Isus au fost înfăptuite în sanctuarele Asiei, Egiptului şi Greciei cum a fost cel a lui Esculap la Epidaur.

Leproşi, paralitici, orbi sau posedați, o dată cu vindecarea lor şi-au simțit sufletele transfigurate. Paraliticului de la scăldătoarea din Vitezda, care timp de 30 de ani nu a putut fi vindecat Isus i-a spus: „Scoală-te şi mergi", şi paraliticul a început să meargă imediat. El le-a spus discipolilor săi că boala sa nu provenea de la părinți, nici de la păcatele lui, ea era din naştere. Şi el i-a spus „mergi şi să nu mai păcătuieşti niciodată", aceasta înseamnă că el păcătuise în altă viață, ceea ce denota că Isus credea în Karmă şi în reîncarnare. A treia etapă, treaptă a ini-

ției, Iluminarea, Isus a arătat-o numai anumitor apostoli, care puteau înțelege această iluminare. Astfel dacă mulțimii i s-au arătat învățămintele morale sub formă de parabole și similitudini, pe cei 12 apostoli i-a inițiat în misterele împărăției cerului, prezentându-le ierarhia cerească a îngerilor. Apoi Isus a ales trei dintre apostoli: pe Petru, Iacob și Ioan, pe care i-a considerat cei mai spiritualizați și i-a inițiat în cele mai profunde mistere, singurii care vor fi martorii transfigurării sale. Dintre aceștia Ioan a fost singurul care a obținut inițierea completă, adică un clarvăzător care înțelege ce vede.

Evanghelia lui Ioan are caracterul celei mai înalte inițieri. Cuvântul creator (gândul lui Dumnezeu), cuvântul care era la Dumnezeu și Dumnezeu era cuvântul, sunt primele versete ale lui Ioan.

Sunt și păreri că Lazăr cel înviat din morți de către Isus este chiar apostolul Ioan, care a fost inițiat în moartea clinică. Numai evanghelia lui Ioan face referire la învierea lui Lazăr, celelalte evanghelii sinoptice nu fac nici o referire la Lazăr.

Tradiția rozacruciană conferă învierii lui Lazăr un sens ezoteric, un adevăr transcedent, este vorba de relatarea fazei capitale a inițierii antice care corespunde celei de a treia etape. În Egipt după încercări grele discipolul era adormit de către Hierofant într-un somn letargic și petrecea timp de trei zile într-un sarcofag așezat în templu. În acest timp corpul său devenea de gheață și avea toate semnele morții iar corpul astral se detașa și călătorea liber prin cosmos însoțit de conștiința spiritului său. Pe de altă parte corpul eteric, sediul vieții și al memoriei se elibera și el și urma corpul astral, dar lăsa în corpul fizic o mică parte din el în așa fel ca să nu se instaleze moartea fizică propriu-zisă. După trezirea din sarcofag, inițiatorul era o altă ființă, sufletul său călătorise în lumea spiritelor și își amintea ceea ce văzuse.

Isus a supus inițierii supreme pe apostolul său preferat, Ioan, pe care să-l pună în contact direct cu adevărul conform relatărilor evangheliei lui Ioan, pregătind dinainte toată învierea lui Lazăr.

Maria, sora lui Lazăr, a trimis un sol din Bretania către Isus care predica în Galileea, care îi spune: „iată cel pe care îl iubeşti este bolnav". Se ştie că apostolul pe care îl iubea cel mai mult era Ioan. Isus în loc să se grăbească, aşteaptă două zile şi le spune discipolilor săi: „această boală nu este spre moarte ci pentru slava lui Dumnezeu, ca prin el Fiul lui Dumnezeu să se slăvească, Lazăr prietenul nostru a adormit, dar merg să-l trezesc". În prezența surorilor lui Lazăr şi a evreilor prezenți, Isus a ajuns la mormântul lui Lazăr care dormea somnul letargic şi pe care îl credeau mort. Isus a strigat: „Lazăre vino afară" şi Lazăr apare ca un om transfigurat cu fruntea senină nu cu masca unui om mort care a înviat.

A patra etapă a inițierii antice, vederea din înalt, Isus o realizează prin „schimbarea la față" sau Epifania din inițierea lui Pitagora, aceasta fiind chintesența inițierii. Isus a luat cu el pe Petru, Iacob şi Ioan şi s-a dus pe un munte înalt (muntele Tabor) unde s-a schimbat la față înaintea lor. Fața lui a strălucit ca soarele iar veşmintele lui s-au făcut albe ca lumina. În acelaşi timp au apărut Moise şi Ilie care s-au arătat celor trei apostoli, vorbind cu Isus. „Doamne bine ne este nouă că suntem aici, dacă voieşti să facem aici trei colibe, ține una, lui Moise una şi lui Ilie una." Vorbind el încă, iată un nor luminos i-a umbrit pe ei şi un glas din nor s-a auzit: „acesta este fiul meu cel iubit în care am binevoit, pe acesta ascultați-l" şi auzind ucenicii au căzut cu fața la pământ şi s-au înspăimântat.

Isus a venit la ei şi atingându-i le-a spus „Sculați-vă şi nu vă temeți" şi ridicându-şi ochii nu au văzut pe nimeni decât pe Isus singur (Matei XVII (1-8)).

Un fapt crucial în istoria omenirii l-a constituit întâlnirea lui Isus cu apostolii după moartea lui, întâlnirea cu Hristos cel înviat. Convingerea că Isus înviase era atât de puternică căci cei ce îl văzuseră după înviere au acceptat să moară în cele mai mari chinuri, decât să renunțe la ideea învierii lui Isus. După moarte, el s-a putut materializa apărând în mai multe rânduri apostolilor timp de 40 de zile după relatările biblice, iar după cele gnostice 90 de zile, ridicându-se la cer fără să mai apară. În toate aparițiile sale, Isus nu a avut aspectul fizic pe care îl

avusese înainte de moarte, dar vorbea cu aceleaşi cuvinte şi acelaşi glas. Materializarea sa făcându-se din eterul universal, el nu a mai avut nevoie de un medium de materializare, cum se întâmplă în şedinţele de materializare experimentale, de la care să preia ectoplasma acestuia.

Forţa sa spirituală, i-a permis să materializeze când era mic vrăbiuţe care au zburat, cu gândul său putea să materializeze ceea ce dorea. Prin această forţă spirituală dumnezeiască a putut să se dematerializeze şi să dispară din mormânt, astfel că giulgiul a fost găsit gol, fără trupul său.

Cercetările făcute în 1978 asupra giulgiului de la Torino a dus la concluzia că giulgiul este veritabil. Comisiile care l-au cercetat au lucrat în secret, una din comisii era formată din 25 de membri, în mare parte americani. Amprenta pe pânză de in, care are dimensiunile de 4,26 metri pe 1,66 metri arată că era vorba de un bărbat tânăr de 1,80 metri, care a fost atins de 130 lovituri de bici.

Ambele încheieturi de la mâini şi picioare arată urme lăsate de piroane, iar pe cap sunt urme lăsate de o coroană de spini care i-a fost presată în carne. Se recunoaşte şi rana de pe partea laterală a toracelui, lăsată de înjunghierea cu lancea.

Cercetarea giulgiului s-a făcut cu scanare electronică care a permis cercetarea tridimensională a răstignitului ca un negativ fotografic. Max Frei a descoperit pe pânza de damasc, polen aparţinând unor plante care nu existau decât în Palestina acelor timpuri. S-a pus şi problema dacă nu cumva pânza a învelit un om viu şi nu om mort. Spectrul fluorescent a constatat prezenţa unor pete de sânge veritabile, ori se ştie că un cadavru nu mai sângerează. Ceea ce nu se ştia până atunci era că pe ochi i s-au pus monede de înmormântare, ori acest obicei era în cazul unui om mort. Amprenta corporală indică caracteristicile rigidităţii cadaverice. S-a presupus şi faptul că Isus ar fi fost în „moarte clinică", când de asemenea există o rigiditate cadaverică aşa cum se obţinea în templele de iniţiere din Egiptul antic. Kersen a emis ipoteza că pe cruce i s-ar fi dat să bea o sevă din planta de soma, cunoscută din miturile indiene ca „băutura nemuririi" şi care l-ar fi transpus într-o stare asemănătoare morţii.

Există însă o inadvertență dintre rigiditatea cadaverică și petele de sânge. S-a concluzionat că trupul rămas neputrezit a fost cuprins de lumina clară a corpului spiritual, despărțit temporar și apoi reîntors.

Pe cruce Isus rostește însă cuvintele „Tată primește-mi sufletul" ori nici o persoană în stare cataleptică nu poate rosti aceste cuvinte.

O altă dispariție a unui trup, s-a petrecut cu trupul lui Enoh la moartea sa; profet al primilor descendenți ai lui Adam, iar sufletul său a devenit un arhanghel al lui Dumnezeu.

Am scris mai înainte că evanghelia „Vărsătorului" a fost scrisă de Lewi Dowling în stare de hipnoză, inspirându-se din arhiva cerească denumită *cronica Akascha*.

Să vedem ce înseamnă de fapt cronica Akascha. Aceasta ar fi o carte a vieții, „o memorie a lumii", tot ce se întâmplă în această lume, de la începuturile ei a fost consemnat, înmagazinându-se ca într-un computer universal.

La această arhivă cerească fac aluzie izvoarele hinduse și budiste și tradițiile istorice ale Indiei, vechi de milenii. Noțiunea Akasha este considerată ca aparținînd acusticii, semnificația ar fi că transmiterea celor înregistrate în această arhivă cerească nu se citesc ci „se aud".

Rudolf Steiner (1861-1925) face aluzie la Cronica Akashică dar interpretarea lui a fost greșită. El face o trimitere la evanghelistul Luca care în capitolul 10 versetul 20 pe o adnotare la Noul Testament reproduce cuvintele care i-ar fi aparținut lui Isus: „Nu vă bucurați că sufletele voastre sunt supuse, ci bucurați-vă că numele voastre sunt pomenite în cer".

El s-a inspirat și din opera scriitorului oculist francez Eliphas Levi (1810-1875) care a descris acest mister indian, ca o lumină astrală.

Acesta ar fi un câmp lipsit de materie și energie, un câmp morfogenetic care ar acționa asupra timpului și spațiilor, rezultat prin rezonanță.

În Conica Akashică s-ar înțelege spiritul și substanța cosmică care include toată existența, dar și trecutul și viitorul lu-

mii ea ar fi imaterială, nenăscută, fără de început şi fără de sfârşit.

Tot ce se întâmplă oamenilor este prestabilit adică dinainte programat, astfel toţi oamenii trebuie să se supună destinului. Ar exista un inconştient colectiv, acel câmp morfogenetic. În această arhivă cerească sunt înregistrate toate evenimentele din istoria omenirii, dar şi existenţa fiecăruia dintre locuitorii planetei. Întrucât dispare timpul trecut şi viitor, toate înregistrările sunt făcute la timpul prezent. Sunt înregistrate evoluţia planetei din momentul genezei, existenţa oamenilor şi a tuturor vieţuitoarelor, cu tot ce au făcut ele bun sau rău. Unda sonoră nu se pierde niciodată şi nu se distruge, se găseşte conform teoriei atomului în starea de descompunere a materiei. Undele sonore se împart în ultrasunete, hiersunete şi alte feluri de sunete pe care noi nu le percepem. Materia se descompune nu numai în atomi ci şi în cele mai fine elemente şi se pot recompune în forma iniţială, aceasta este posibil pentru că materia este energie, şi orice formă de energie nu se poate distruge ci doar se transformă.

Savantul Ernetti a spus că orice undă optică este identică cu energia sunetului şi fiecare element material se formează din lumină, după cum tot din lumină se descompune.

În cele din urmă energia se manifestă ca lumină şi ea se compune din nenumărate elemente pe care noi le numim materie. Unda optică este mama tuturor formelor de energie.

Dacă Dumnezeu a creat în prima zi lumina, El a chemat la viaţă acele elemente pe care le putea crea. Sunetul se transformă în lumină şi lumina în sunet. Orice om în timpul vieţii lasă o dublură acustică şi una optică, care reprezintă un document personal diferit de la o persoană la alta.

Erneti a inventat un aparat pe care l-a denumit Cronovizor cu care pretinde că a reuşit să se informeze din Cronica Akashică.

Astfel pretindea că a fost vizibilă crucificarea, până în momentul când nu murise încă şi este asemănătoare copiei giulgiului de la Torino.

Ernetti pretindea că poate explica anumite fenomene legându-le de vocea unor făpturi din lumea cealaltă.

Pelegrino Ernetti a fost călugăr la mănăstirea San Giorgio Magjiore în apropierea Veneţiei. El era convins că răul nu este numai un simbol, ci se găseşte realmente în persoana lui Lucifer. El a fost cel mai mare duşman al lui Lucifer şi a făcut numeroase exorcizări.

Este de reţinut că părintele Ernetti a colaborat cu doi mari savanţi ai timpului său Enrico Fermi – descoperitorul bombei atomice şi Werner Von Braun – inventatorul rachetelor cosmice. De altfel la realizarea aparatului său Cronovizorul, o adevărată maşină a timpului, el a colaborat cu 12 fizicieni pe o perioadă de 10 ani (1940-1950).

Se presupune că Nostradamus a avut acces la arhiva cosmică informându-se din Cronica Akashică, el ştiind despre memoria lumii din arhiva cosmică.

Cu ajutorul cronovizorului lui Ernetti s-a reuşit depistarea unor hoţi. Cu ajutorul lui se putea pătrunde în conştiinţa omului şi să se citească gândurile.

S-a putut vedea calvarul vieţii lui Isus şi figura autentică a Mântuitorului în zilele crucificării sale, care seamănă perfect cu cea conservată pe giulgiu din Torino; el a reuşit chiar să prindă întreaga viaţă a lui Isus, să vadă agonia lui Isus, în Dumbrava măslinilor, trădarea Iudei, procesul împotriva sa şi drumul acestuia spre cruce.

În ceea ce priveşte purtarea crucii, versiunea că ar fi căzut de două ori nu este reală, iar din cruce a purtat pe umeri numai partea orizontală a acesteia. El se mişca cu greutate căci avea lanţuri la picioare, fiind legat de ceilalţi doi condamnaţi la moarte, Dimas şi Gestas, nume amintite în evangheliile apocrife.

Loviturile de bici lăsaseră urme adânci în carne, pe alocuri se vedeau chiar oasele.

Isus a fost condus la crucificare de doi soldaţi romani şi de un om din mulţime. Biblia îl numeşte Simon din Kyrene, acesta a refuzat să ducă crucea lui Isus, dar a fost apoi obligat să o facă de către soldaţii romani.

Referitor la Veronica care i-ar fi şters fruntea de sudoare lui Isus, Ernetti a spus că aceasta nu s-a întâmplat. Întotdeauna când Isus vorbea privea în jos de pe cruce unde oamenii erau

căzuți în tăcere. Ernetti a prins şi cuvintele lui Isus adresate astfel: „Mamă, aici este fiul tău“ şi apoi adresându-se lui Ioan, „Unde sunt ceilalți. De ce m-au părăsit.“ S-a putut vede învierea lui ca prin ceață într-un nor diafan, precum şi apariția lui după înviere.

Acest aparat ar exista şi astăzi dar ascuns într-un loc secret. Ernetti a realizat o fotografie a lui Isus pe cruce, prezentat cu barbă, mustață şi cu ochii îndreptați spre cer. Această fotografie a apărut în cartea lui Robert Charroux, *Le Livre du passè mysterieux* publicată la Paris în 1972.

Înainte de moarte a lăsat prin testament ca aparatul său să fie demontat. El s-ar afla într-o cameră blindată la Vatican. Acces la cronica Akashica ar fi avut şi Edgar Cayce, Rudolf Steiner, călugărul dominican, Albertos Magnus, Elena Petrovna, Blaratsky.

Rudolf Steiner a pretins că a avut acces la Cronica akashică şi ar fi aflat că au existat doi Isus. El a relatat acestea date într-un capitol al cărții sale. A cincia evanghelie, care cuprinde stenogramele conferințelor sale ținute între 1 octombrie 1913 şi 10 februarie 1914 în capitala Norvegiei, apoi în Berlin, Köln şi München, afirmând că unul din Isus este descendent din Solomon, celălalt din Nathan.

LUMEA SPIRITELOR ASTRALE

Îngerii sunt ființe de lumină, entități celeste şi mesageri divini care ne ghidează în activitatea noastră. Ei sunt intermediari între lumea oamenilor şi lumea divină. Existența îngerilor este semnalată de Vechiul Testament, ei sunt în permanență în prejma noastră şi ne interceptează gândurile pe care le înțeleg în totalitate.

Rolul lor de mesageri ai lui Dumnezeu este enunțat în nenumărate tradiții, religii şi mitologii.

Primele relatări despre existența îngerilor le găsim la asiro-babilonieni, ei le descriau ca fiind ființe înaripate care străbat cerul pentru a ajunge pe pământ.

În Persia exista credința existenței a două categorii de îngeri ai binelui, care ne îndrumau în permanență, şi ai răului.

În tradiția Extremului Orient găsim existența ființelor angelice şi demonice.

În India exista credința că sunt ființe invizibile cu o ierarhie precisă de îngeri şi demoni, spirite ale naturii, divinități ale aerului şi monştrii pământului.

În religia budistă şi brahmană se descrie existența îngerilor binelui ca spirite angelice şi a spiritelor demonica.

Cuvântul înger înseamnă mesager de la cuvântul grec „aggelos".

Platon face referire la existența unor ființe care intermediază dialogul dintre cer şi pământ. El descrie atât existența îngerilor cât şi a demonilor.

Şi în religia islamică se găsesc referiri la existența îngerilor. Îngerul Gabriel îi dictează lui Mahomed (anul 610) Coranul. Tradiția spune că atunci când Mahomed era pe moarte a avut o viziune cu un cor de îngeri care au umplut casa, luminând-o cu o lumină divină. Îngerul morții s-a apropiat de Mahomed cerându-I să-I conducă sufletul în lumea de dincolo.

Îngerii se aflau în apropierea tronului lui Alah, fiind creați de acesta.

Evreii erau convinși că Dumnezeu stabilește legătura dintre El și lume prin intermediul îngerilor, existând o ierarhie divină care se află între om și Tronul Creatorului Divin.

În Geneză găsim prezența îngerilor: și izgonind pe Adam, l-a așezat în preajma grădinii celei din Eden și a pus Heruvimii cu sabie de flăcări vălvăitoare să păzească drumul către pomul vieții.

În capitolul 18 din Geneză, Abraham este vizitat de trei îngeri care îl anunță că soția sa Sara care era bătrână și istovită, va avea un copil, pe care îl va numi Isaac. De asemeni un înger apare și îl testează pe Abraham, cerându-i să-și jertfească pe unicul său fiu. „Să nu ridici mâna asupra copilului, nici să-i faci vreun rău, că acum cunosc că tu crezi în Dumnezeu și pentru El n-ai cruța nici pe singurul tău fiu“ (Geneza cap. 22.11).

De asemeni în Vechiul Testament regăsim visul lui Iacob legat de scara cerească. El a vist că era o scară sprijinită pe pământ iar cu vârful atingea cerul, iar îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe ea (Geneza 28.12).

Un alt moment în care regăsim prezența îngerilor este lupta dintre Iacob și înger (Geneza cap. 32,25); sub forma unei pare de foc i se arăta îngerul lui Moise: i s-a arătat îngerul dintr-o pară de foc, care ieșea dintr-un rug și a văzut că rugul ardea dar nu se mistuia (Exod cap. 3.4).

În cartea judecătorilor un înger anunță o altă naștere miraculoasă, cea a eroului Samson. Îngerul avea o înfățișare umană dar avea o măreție și era transfigurat de o lumină supranaturală.

Tot un înger îl ajută pe profetul Ilie în fuga sa prin deșert. Pe când Ilie era culcat sub un ienupăr și a adormit, un înger l-a atins și i-a zis: „Scoală de mănâncă și bea“ și s-a sculat Ilie și la capul lui a găsit o turtă coaptă în vatră și un ulcior cu apă, a mâncat și a băut și a adormit din nou. Îngerul s-a întors a doua oară și i-a zis: „Scoală-te de mănâncă și bea că lungă îți este calea“.

Şi s-a sculat Ilie şi a mâncat şi a băut şi întărindu-se cu acea mâncare a mers patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi (III Regi cap. 19, 4-8).

În Cartea lui Isaia (cap. 6, 1-7) este descrisă misiunea profetică a lui Isaia: în anul morţii regelui Ozia am văzut pe Domnul stând pe un scaun înalt şi măreţ şi poalele hainelor lui umpleau templul. Serafimii stăteau înaintea lui, fiecare având câte şase aripi, cu două îşi acopereau faţa, cu două picioarele, cu două zburau şi strigau unul către altul zicând: Sfânt, Sfânt este Domnul, plin este tot pământul de slava lui.

De asemeni în cartea lui Daniel este un episod care se referă la existenţa îngerilor când se referă la cei trei tineri care au fost introduşi într-un cuptor să ardă, pentru că refuzau să se închine zeilor lui Nabucodonosor. Dar când s-a deschis cuptorul a găsit patru bărbaţi care erau dezlegaţi şi neatinşi de foc, cel de-al patrulea avea înfăţişare de fiu al zeilor, atunci regele mirat a spus: „Binecuvântat să fie Dumnezeul lor, care a trimis pe îngerul său şi a izbăvit pe servitorii săi care îşi puseseră nădejdea în El".

În cartea lui Daniel găsim pentru prima dată vorbindu-se de un înger care are numele de Gabriel şi apoi şi numele de Mihail care apare îmbrăcat în veşminte de in, cu coapsele încinse cu aur, trupul lui ca şi crisolidul, faţa ca fulgerul iar ochii ca flăcările de foc, braţele şi picioarele lui străluceau ca arama lustruită şi cuvintele lui ca vuietul unei mulţimi (Daniel cap. 10.5) şi el a spus: „Îngerul păzitor al Persiei mi-a stat împotrivă 21 de zile dar iată că Mihail cel dintâi dintre îngerii păzitori a venit şi m-a ajutat şi au venit ca să-ţi facă cunoscut ce se va întâmpla poporului tău la sfârşitul zilelor (Daniel cap. 10,12,14).

În *Vechiul Testament* apare şi numele celui de al treilea înger care face parte din garda Domnului acela al lui Rafael.

Astfel în Vechiul Testament sunt numiţi trei din cei şapte îngeri ai lui Dumnezeu: Mihail, Gabriel şi Rafael. Ei au aspect de oameni, mănâncă şi beau şi nu au întotdeauna aripi.

Valtair spunea că nu se ştie unde stau îngerii, în vid sau pe alte planete, el spunea că îngerii au un corp material format

dintr-o materie eterată, având aripi pe spate, la fel cum Mercur avea aripi la picioare.

În cartea lui Enoch se descrie o angeologie clară, o doctrină a îngerilor.

El descrie entități spirituale, făpturi înaripate, mesageri ai divinității. În capitolul 6 „cartea celor vigilenți descrie îngerii căzuți Asael, Batraal, Anani, Ramuel, Ezeqeel şi mulți alții. O dată cu îngerii căzuți a venit pe Pământ răul.

În ceea ce priveşte crearea îngerilor în cartea Giubileelor se spune că aceştia au fost creați chiar din prima zi a Genezei când Dumnezeu a creat îngerii şi spiritele naturii. În carte este descris un înger care stă în permanență lângă Dumnezeu, acesta l-a inspirat pe Moise în procesul Genezei.

Îngerii pot fi cu diferite funcții, unii rămân lângă Dumnezeu, alții stau alături de sfinți, alții sunt îngerii protectori ai oamenilor, alții protejează natura, spiritele naturii, ale focului vântului, furtunii, ai zăpezii şi grindinei, ai tunetelor şi trăsnetelor, ai frigului sau ai căldurii, îngerii protectori ai tuturor spiritelor care există în cer, pe pământ, ai luminii şi ai întunericului, al zorilor şi ai serii.

Dumnezeu a creat lumea cu ajutorul îngerilor. Cartea Jubileelor spune că Dumnezeu i-a creat pe îngeri chiar în prima zi a Genezei, acesta fiind un element nou, despre care cărțile canonice nu vorbesc.

Referiri despre îngeri în Noul Testament.

Cea relatată de Luca în cap. I 11-12, când un înger se arată lui Zaharia şi îl avertizează că soția sa Elisabeta, deşi era înaintată în vârstă, va avea un copil şi pe acela să-l numească Ion.

Este o înştiințare asemănătoare cu îngerul care în Vechiul Testament l-a avertizat pe Abraham şi pe Sara şi pe Manol şi pe soția sa, apoi este cazul în care îngerul Gabriel îi apare Fecioarei Maria şi o anunță că va avea un fiu. Intrând îngerul în casa Mariei din Nazaret i-a spus: „Bucură-te cea care eşti plină de har, Domnul este cu tine, binecuvântată eşti tu între femei". Îngerul i-a mai spus: „Nu te teme Maria căci ai aflat har de la Dumnezeu, şi iată vei lua în pântece şi vei naşte fiu şi-l vei

chema cu numele lui Isus". Iosif logodnicul Mariei aflând că Maria este gravidă a vrut să o lase dar îngerul i s-a arătat în vis şi i-a spus „Iosife, fiul lui David, nu te teme a o lua pe Maria, logodnica ta că ceea ce a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt" şi trezindu-se din somn Iosif a făcut aşa cum i-a poruncit îngerul.

Chiar şi naşterea lui Isus a fost anunţată păstorilor de către îngeri (Luca cap. 2) şi când Isus a fost circumscris, Luca vorbeşte de apariţia unui înger.

Apostolul Matei povesteşte cum imediat ce regele Irod a dat ordin să fie ucişi toţi pruncii, un înger îi apare în vis lui Iosif zicând: „Scoală-te, ia pruncul şi pe mama lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până îţi voi spune, căci Irod are să caute pruncul ca să-l ucidă" (Matei cap. 2, 12)..

Îngerul revine după moartea lui Irod şi-i spune: „Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama lui şi mergi pe pământul lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia sufletul Pruncilor" (Matei 2, 20).

Îngerul îi apare lui Isus după ce acesta posteşte 40 de zile în pustiu, după ce a rezistat ispitelor diavolului. Multe alte referiri la îngeri se găsesc în Noul Testament. Luca vorbeşte de îngerul care conduce sufletul după moarte (cap. 16, 22).

Îngerul apare la învierea lui Hristos, prăvălind piatra de pe mormânt, o înfăţişare strălucitoare ca fulgerul şi cu îmbrăcămintea albă ca zăpada.

Apoi multe alte relatări despre îngeri găsim în Noul Testament. Apostolul Petru a fost eliberat din închisoare de către un înger.

Sfânta Scriptură, deşi descrie existenţa îngerilor nu spune nimic despre natura lor şi de raportul lor cu Dumnezeu şi cu oamenii.

Îngerii au caracteristici spirituale dar pot apărea şi cu aspect fizic încât să fie văzuţi şi auziţi, ei pot să apară şi să dispară. Ei nu au vârstă şi sex, ei sunt ca îngerii lui Dumnezeu din cer, numărul lor este foarte mare. Îngerii sunt protectori ai oamenilor, fiecare om are un înger protector, acestor îngeri le este dedicată o sărbătoare anuală pe data de 2 octombrie. Îngerii sunt supuşi voinţei Divine.

Dionisie Areopagul a realizat o descriere a ierarhiilor angelice care participa de la guvernarea întregii creații.

Ierarhiile cereşti sunt în număr de nouă, subîmpărțite în trei ordine majore sau triade. Prima este cea mai aproape de Dumnezeu şi cuprinde Serafimii, Heruvimii şi Tronurile, cei care au mulți ochi şi cu multe aripi.

Al doilea ordin este format din Domnii Virtuți sau Puteri şi Stăpâniri iar cel de al treilea este format din Întâietori, Arhangheli şi îngeri.

Numele Serafimilor semnifică faptul că aceştia ard sau purifică, cel al Heruvimilor semnifică cunoaşterea şi înțelepciunea. Numele de Tronuri semnifică că aceştia se găsesc în imediata apropiere a tronului lui Dumnezeu şi primesc în manieră directă perfecțiunea şi cunoaşterea divină. Serafimii şi Heruvimii sunt într-o mişcare eternă stabilă şi fermă, dorind să dea subordonaților lor o vibrație egală cu a lor, dându-le o lumină care nu poate fi stinsă niciodată, făcându-i să ardă şi să se înflăcăreze până ating o perfecțiune egală cu a lor.

Heruvimii primesc înțelepciunea de la Dumnezeu şi o dau ierarhiilor inferioare.

Tronurile sunt cele mai înalte şi sublime spirite datorită purității lor.

Îngerii sunt mesagerii cei mai apropiați de om.

Sfântul Augustin afirmă că îngerii au un trup elementar, alcătuit din aer şi foc, părere împărtăşită şi de Sfântul Hilaise de Origine, Sfântul Ioan Damaschin şi de al doilea Conciliu din Nicea

Sfântul Toma d'Aquino susține că îngerii sunt entități fără corp, idee confirmată de Consiliul din Laterano.

Deşi nu au timp, îngerii pot lua un trup pentru a li se arăta oamenilor, dar îl părăsesc imediat după aceea. Sfânta Scriptură spune că în fața lui Dumnezeu sunt 7 îngeri dintre care numai trei au fost numiți: Mihail, Gabriel şi Rafael, ceilalți patru vor fi cunoscuți numai la Judecata de Apoi, nu este permis să se dea nume celorlalți. Pentru ca Aldebert Alleman a mai numit un înger cu numele de Uriel a fost condamnat în timpul Papei Zaharia , în secolul al VIII, ca eretic.

Numai Cabala mai aminteşte numele altor îngeri din apropierea lui Dumnezeu. Angel – îngerul castităţii, Sanel – îngerul dreptăţii şi Raziel – îngerul misterelor.

Îngerii nu au noţiunea timpului terestru, căci lumea astrală se găseşte într-o altă dimensiune, o altă stare temporală.

Toată puterea îngerilor provine de la Dumnezeu, ei au un limbaj anume, comun pentru toţi îngerii, care nu este inteligibil pentru oameni.

Sfântul Toma d'Aquino în lucrarea sa *Summa Teologica*, afirma că fiecare om are un înger păzitor care este alături de el de la naştere şi până la moarte şi dincolo de moarte.

Indicând sufletului locul său după moarte, aceeaşi referire a făcut-o şi Tertulian, părintele creştinismului, ei sunt caracterizaţi ca fiinţe de lumină, pe care le-a descris Raymond Moody în lucrarea sa *Viaţa după moarte*, precum şi Elisabet Kubler Ross, descriind desprinderea sufletului în viaţa muribunzilor, când acesta descrie întâlnirea sufletului cu fiinţa de lumină cu care comunicau mental. Această comunicare prin energia gândului se face între toate entităţile invizibile din planul astral. Dincolo de lumea oamenilor exista o lume de fiinţe care sunt invizibile simţurilor noastre în mod obişnuit dar omul poate, pe măsură ce evoluează, şi-şi trezeşte conştiinţa să dobândească capacitatea de a comunica cu aceste fiinţe şi de a pătrunde în lumea invizibilă suprasensibilă pentru a descoperi toată creaţia lui Dumnezeu.

Îngerii cu cele 9 categorii descrise au fost relevate şi de Rudolf Steiner exact cum le-a descris şi Dionisie Areopagitul, aceiaşi ierarhie cerească a îngerilor o descrie şi Eduard Schuré în cartea sa *Evoluţia divină a omului*.

Înfăţişările luate de îngeri sunt acelea ale unor tineri ca semn al tinereţii lor veşnice şi al primăverii lor veşnice. Ei apar îmbrăcaţi în veşminte albe sau de in fin, iar chipul lor străluceşte ca fulgerul, aceştia ca să arate că sunt spirite pure. Îngerii nu pot fi atinşi în timp ce demonii se lasă pipăiţi, dar aceştia au trupul format din aburi, un trup rece ca zăpada.

Am putea spune că la începutul creației, creatorul s-a divizat pe sine însuşi, fiecare din fragmentele sale din prima sferă, au avut puteri identice cu ale creatorului.

Aceste fragmente sunt cei mai înalți îngeri. În această primă sferă nu exista nici o formă ci numai lumină perfectă şi puritate. Aici se generează energia spirituală, aici îşi ia puterea de origine Arhanghelul Mihail şi ceilalți şase îngeri ce înconjoară Creatorul.

În continuarea creației, Creatorul împreună cu arhanghelii, au creat următorul nivel de îngeri, entități pure de lumină, pline de puritate fără formă sau substanță.

În continuare, părți din substanța îngerilor se segmentează şi formează entități mai mici de suflet, ultimele diviziuni fiind scânteia dumnezeiască ce se află în fiecare spirit al oamenilor. Nu se poate spune că există suflete bătrâne ci numai spirite mai evoluate decât altele.

Ce afirma biserica referitor la spiritul Satanic.

Hristos a venit ca să strice lucrarea diavolului.

„Cine săvârşeşte păcatul este de la diavol pentru că de la început diavolul păcătuieşte. Pentru aceasta s-a arătat Fiul lui Dumnezeu ca să strice lucrurile diavolului (1 Ioan 3, 8)."

Apostolul Pavel arată că misiunea creştinismului este de a lupta împotriva diavolului. „În sfârşit fraților întăriți-vă în Domnul şi în puterea tăriei lui, îmbrăcați în toată armătura lui Dumnezeu ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului".

Hristos îi încredințează pe ucenicii săi, că biserica lui nu va putea fi învinsă de Satan: „Şi eu îți zic ție că tu eşti Petru că pe această piatră din zid, biserica mea, forțele iadului nu o vor birui" (Matei 1618).

Biblia vorbeşte despre demoni în mod clar ca despre un adevăr incontestabil. Acestea sunt ființe spirituale individualizate, personale şi reale. Ei sunt îngeri răi care au fost creați de Dumnezeu ca îngeri buni odată cu îngerii angelici. Ei s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu şi au devenit demoni sau diavoli. Conducătorul lor este Satan sau Lucifer. Satan înseamnă

„contrar". Biblia vorbeşte de legiuni de diavoli (Marcu 5.9) având o ierarhie proprie pe mai multe trepte.

Lucifer care înseamnă purtător de lumină avea un rang mare în lumea îngerilor, înainte de răzvrătire. El era chiar înlocuitorul tronului lui Dumnezeu, dar a refuzat să se mai supună lui Dumnezeu şi considerându-se şi el un creator ca şi Dumnezeu a vrut să construiască o lume după propria dorinţă. I s-au tăiat legăturile cu Dumnezeu şi a căzut din ceruri, dar deşi decăzut şi-a păstrat ştiinţa de spirit pur. Dorinţa lui este de a îndepărta omul de Dumnezeu şi să-l atragă în împărăţia sa şi pentru aceasta el recurge la tentaţii şi pofte trupeşti prin mijlocirea gândului transmis telepatic omului, producând o patimă lăuntrică aşa afirma Sfântul Ioan Damaschin, urmează consimţirea la păcat şi apoi făptuirea lui. Momeala diavolului este un bine aparent căci cum spunea apostolul Pavel, nu este de mirare deoarece însuşi Satana se preface un înger al luminii (2 Cor 11,14).

Diavolul există indiferent dacă noi îl percepem sau nu, el este o persoană şi acţionează ca o persoană. El intră în posesia sufletului omului prin fenomenul de posedare de către diavol, el fiind condus după voinţa diavolului, fiind lipsit de voinţa proprie şi de raţiunea proprie.

Scoaterea demonilor este o practică a bisericii creştine, acţiunea diavolului se face în special acţionând asupra subconştientului omului sau prin intermediul unor oameni conduşi de el. Posedatul execută ordinele satanei în mod inconştient ca şi când ar acţiona după propria lui conştiinţă, toate acestea sunt induse de diavol prin inducţie telepatică.

Magicienii din antichitate puteau intra în legătură cu diavolul.

Culianu spune că demonii sunt capabili să producă fenomene cinetice impresionante, magicienii comunicau cu demonii aşa cum se face în şedinţele de spiritism astăzi.

În oracolele caldeene se realiza apariţia de entităţi luminoase în special Zeiţa Hecate.

În templele de iniţiere din antichitate se obţineau fenomene supranaturale asemănătoare celor obţinute cu mediumii în zilele noastre.

Încolțirea unui bob de grâu și creșterea instantanee a spicului se obține în misterele Demetriei ce se celebra la Eleusis, sau coacerea instantanee a unui ciorchine de struguri descris de Sofocle și Euripide în sărbătoarea vinului și a viței de vie a lui Dionysos.

Dumnezeu interzice evreilor orice formă de magie sau legătura cu demonii, sub pedeapsa cu moartea, ceea ce denotă că oamenii se închinau de fapt și diavolului. „Bărbatul sau femeia de vor chema morții sau de vor vrăji, să moară neapărat, cu pietre să fie uciși" (Levitic 20, 27).

Sfântul Ciprian înainte de a fi convertit la creștinism a fost un mare vrăjitor pe timpul împăratului Decius, el a făcut numeroase vrăjitorii, el putea produce furtună, vânturi, tunete și ploi, și putea îmbolnăvi oamenii.

În Grecia, Dionisos le poseda pe Menade, femei ce se manifestau cu o nebunie provenită de la un zeu care era invocat, acestea erau insensibile la durere, fiind în extaz cutreierau munții Macedoniei.

Apollon le poseda pe Sibile și pe așa numiții iatromanți, adică profeți tămăduitori. Se citează că Pitagora, Empedocle și Epimeride erau iatromanți.

Se relatează că Epimeride a prezis războiul persan cu 10 ani înainte de a fi ucis de spartani, pentru că profețise înfrângerea.

Abaris a prezis un cutremur și o epidemie de ciumă. Iatromanții puteau dirija fenomenele meteorologice prin magie. Empedocle putea opri vânturile, iar Pitagora putea vorbi cu spiritele morților. Iatromanții puteau călătorii cu conștiința lor la mari distanțe, astfel Hermotimus din Clazomene putea vizita locuri la mare distanță în stare de transă, după care relata cele văzute.

În oracolele din Grecia se invocau morții pentru a prezice viitorul unui client.

Chinezii taoiști practicau voiajul astral, adică călătorii în afara trupului. Voiajul astral era cunoscut și de călugării budiști.

Vrăjitorii din evul mediu recunoșteau că se închină diavolului, ca și șamanii vrăjitorii cădeau în extaz și în stare de extaz participau la o slujbă condusă de un preot demonic.

Sabatul a avut loc în Italia, în Bretania, în Anglia şi în Germania. Acesta se ţinea în noapte de 30 aprilie spre 1 Mai în amintirea serbărilor păgâne. Şamanii şi vrăjitorii puteau elibera omul de forţele malefice sau să îndrepte asupra omului aceste forţe demonice. Ei puteau acţiona şi asupra animalelor.

În 1687 vrăjitorul Hocque a făcut farmece unor vite de pe domeniul Pacy-sur-Eure fiind condamnat mai întâi să fie ars pe rug iar apoi pedeapsa i-a fost comutată în închisoare pe viaţă.

El a mărturisit unei iscoade introdusă intenţionat în celulă, că a îngropat într-un grajd la Pacy-Sur-Eure o oală în care băgase o substanţă vrăjită, denumită cele nouă rugăminţi cu care omora vitele.

Vrăjitoria putea fi anihilată numai de un alt vrăjitor denumit „braţ de fier" care locuia în Burgundia, acesta a fost chemat şi a dezgropat vraja distrugând-o dar în acelaşi timp vrăjitorul Hocque a murit căci legământul cu diavolul pe care acesta îl invocase, era un legământ pe viaţa lui.

În timpul Sabatului avea loc o liturghie magică care cu timpul s-a desprins fiind o ceremonie de sine stătătoare. În timpul liturghiei negre se foloseau femei goale în scopuri rituale şi se practicau şi sacrificii umane mai ales copii. În timpul lui Ludovic al XIV-lea liturghia neagră o practicau vrăjitoarea Voissin şi abatele Guiburg.

La o astfel de liturghie a participat şi ducesa de Vivonne şi ducesa de Montespan care doreau să devină amanta regelui. Atât vrăjitorul cât şi magii se bazează pe un pact făcut cu diavolul. Pactul poate fi făcut verbal sau în scris, uneori cu sânge, iar prin acest pact diavolul se punea la dispoziţia vrăjitorului. Magia neagră a fost practicată şi de regele Henric al II-lea şi din această cauză a fost asasinat de un fanatic religios, Jacques Clement.

În cabală sunt expuse cunoştinţe magice şi procedee de obţinerea extazului şi a transelor hipnotice.

Date din autobiografia Mântuitorului

Într-o zi pe când Isus se afla pe muntele Măslinilor, împreună cu apostolii săi, el li s-a adresat în modul următor:

„Fraților preaiubiți și fii ai bunului meu Tată, singurii aleși din toată lumea. V-am mai spus de multe ori că eu trebuie să fiu răstignit și să îndur moartea. Să mă ridic din morți să vă aduc vestea cea bună pentru că și voi să o predicați pentru întreg pământul, să cobor din cer o putere asupra voastră care să vă umple de Duhul Sfânt și voi să îndemnați pe toți la pocăință.

Mai mult cântărește un pahar cu apă în viața viitoare, decât toate bogățiile din această lume.

Mai mult cântărește un singur pas în casa Tatălui meu decât toate bogățiile acestei lumi.

Mai mult cântărește un ceas de bucurie pentru cei drepți decât o mie de ani pentru cei păcătoși, păcătoșii vor plânge și se vor tângui fără ca nimeni să se îndure de lacrimile lor.

Propovăduiți oamenilor că: Tatăl meu vă va cere socoteală după dreaptă cântărire și vă va judeca până la ultimul cuvânt de prisos pe care l-ați rostit.

Cum nimeni nu poate scăpa de moarte, nimeni nu-și poate ocoli propriile fapte bune sau rele. Nici un puternic nu se va putea salva cu propria-i putere și nici un bogat cu toate bogățiile sale.

Iată cum am să vă povestesc viața tatălui meu Iosif, bătrânul tâmplar binecuvântat de Dumnezeu.

În orașul iudeu numit Betleem în țara lui David s-a născut un om pe nume Iosif.

El avea două calități în viață, era un om înțelept și un bun tâmplar.

Acest om s-a căsătorit și a avut șase copii, patru băieți care se numeau Iuda, Iosif, Iacob și Simeon și două fete, Lisia și Lidia. Soția lui a murit și a rămas un copil mic numit Iacob.

Iosif era un om drept şi credincios în Dumnezeu, el pleca deseori de acasă împreună cu doi fii ai săi pentru a-şi îndeplini obligaţiile pe care i le impunea meseria lui pentru a-şi câştiga pâinea familiei sale prin muncă fizică. Acest om drept de care vă vorbesc, este Iosif, tatăl meu după trup. Cu el s-a logodit mama mea Maria. În timp ce tatăl meu era văduv, mama mea, o femeie plină de har şi binecuvântată, slujea în Templul Domnului, având 12 ani. Primii trei ani ai copilăriei sale i-a petrecut în casa părintească iar următorii 9 ani în Templul Domnului.

Văzând preoţii că Sfânta copilă duce o viaţă ascetică şi cu teamă de Dumnezeu, au hotărât să o logodească cu un om cinstit pentru ca ea să nu aibă prima scurgere în Templu căci ar fi un mare păcat. Au fost aleşi mai întâi 12 bărbaţi cu numele, de la 12 triburi, iar dintre aceştia sorţii au căzut pe bătrânul Iosif, tatăl meu după trup.

După aceasta preoţii i-au zis mamei mele: Fecioară mergi cu Iosif şi să-l asculţi până când te vei mărita.

Ducând-o acasă pe Maria, în casa lui l-a găsit pe micuţul Iacob, rămas orfan pe care l-a îngrijit cu multă atenţie, de aceea i s-a mai spus «mama lui Iacob».

După ce a condus-o acasă Iosif a plecat la locul unde muncea ca tâmplar.

Maria, mama mea, a trăit 2 ani în casa lui Iosif până în acea zi minunată.

În cel de-al 14-lea an al vieţii sale, am venit să locuiesc în pântecele ei din propria mea voie.

După trei luni, de când rămăsese grea, a venit de la lucru şi Iosif care a fost surprins de starea ei şi a fost cuprins de mânie şi de frică, fiind foarte supărat nu a vrut să mănânce în acea zi şi dorea chiar să o părăsească într-ascuns.

Dar chiar în acea noapte i s-a arătat trimisul Tatălui meu, Arhanghelul Gabriel care i-a zis: «Iosif, fiu al lui David, nu-ţi fie teamă să o ţii în casa ta pe Maria, căci pruncul din pântecele său este rod de la Duhul Sfânt. Ea va naşte un fiu care va avea numele de Isus, care va paşte neamurile cu un toiag de fier». După acest vis Iosif a hotărât să o ţină pe Maria în casa lui.

Împăratul August a hotărât un recensământ şi pentru aceasta trebuia ca fiecare să meargă în locul unde s-a născut şi cum tatăl meu s-a născut în Betleem, a luat-o pe Maria şi au plecat spre Betleem.

Maria, mama mea m-a născut pe când se întorceau de la Betleem chiar lângă mormântul Raşelei, soţia patriarhului Iacob, mama lui Iosif şi a lui Benjamin. Acest mormânt se află pe drumul ce leagă Ierusalimul de Betleem.

Irod cel mare, acelaşi care a tăiat capul iubitei mele rude Ioan, dorea să mă ucidă crezând că împărăţia mea este din această lume. Din nou îngerul i s-a arătat tatălui meu şi printr-o viziune i-a spus să fugă cu mine din Iudeea. El a luat-o şi pe mama mea şi pe Salomeea. Împreună am fugit în Egipt unde am stat 1 an de zile până când Irod a murit.

După moartea lui Irod ne-am întors în Israel într-o cetate din Galilea numită Nazaret, unde tatăl meu şi-a reluat meseria de tâmplar, respectând întocmai legea lui Moise, deşi era în vârstă trupul îi era sănătos şi nu-i lipsea nici un dinte, el avea o sută unsprezece ani. Fii săi cei mari Isac şi Simion s-au însurat şi au plecat la casele lor, de asemenea şi cele două fete ale sale s-au măritat. Iosif rămânând numai cu fiul cel mai mic Iacob. Eu am rămas acasă cu părinţii mei şi eram foarte ascultător. Mariei îi ziceam Mamă, iar lui Iosif Tată şi îi iubeam şi eram supus şi înţelegător.

Dar Iosif se apropia de moarte, îngerul său păzitor i-a zis: «vei muri anul acesta» şi simţind că îl părăsesc puterile a plecat la Ierusalim şi intrând în Templul Domnului a îngenuncheat şi s-a rugat înaintea altarului:

«Doamne dacă s-a apropiat ceasul morţii mele trimite pe îngerul Mihail şi pe Gabriel alături de mine până când sufletul meu va părăsi trupul, fără durere sau tulburare căci moartea produce o mare durere în orice om, animal domestic sau fiară, vierme sau pasăre. Pentru toate făpturile, ultima clipă a vieţii când sufletul se desparte de trup este foarte chinuitoare.

Fă ca îngerul meu păzitor pe care mi l-ai dat încă în ziua naşterii mele să mă condusă spre tine cu veselie şi bucurie. Fă

ca sufletul meu să ajungă la tine Doamne, să nu cadă în mâinile păzitorilor porții și scapă-mă de o judecată înfricoșătoare».

După ce s-a întors de la Ierusalim, Iosif a fost lovit de o boală grea care avea să-l ducă la mormânt. Așa dar tatăl meu, la 40 de ani s-a căsătorit cu femeia sa cu care a mai trăit patruzeci și nouă.

După trei ani cât a trăit în casa lui Iosif, când mama împlinise 15 ani, m-a născut pe mine în chip tainic, despre care nici o creatură nu știe nimic în afară de mine însumi, de Tatăl meu și de Duhul Sfânt iar Iosif s-a stins din viață în a 26-a zi a lunii epep.

Luna epep înseamnă luna care începea pe 25 iunie și se termina pe 28 iulie, astfel că ziua de 26 epep ar fi 20 iulie, ziua coincidea cu începerea anului nou la egipteni și cu perioada când apele Nilului începeau să crească. Cuprins de spaima morții Iosif a început să se jelească:

«– vai de mine și de ziua în care m-am născut;

– vai de pântecele în care am primit sămânța vieții;

– vai de genunchii pe care am fost legănat;

– vai de brațele care m-au ținut până când am crescut și am început să păcătuiesc;

– vai de limba și de buzele mele care de atâtea ori au rostit vorbe nelegiuite, au mințit, au bârfit și au pârât pe nedrept;

– vai de ochii mei care au văzut scandaluri;

– vai de urechile mele care au ascultat cu plăcere vorbe deșarte;

– vai de mâinile mele care au furat lucruri străine;

– vai de stomacul și pântecele mele care au tânjit după îmbucătura altuia;

– vai de picioarele mele care au făcut rău timpului că l-au purtat pe cărări greșite;

– vai de trupul meu care mi-a purtat sufletul înstrăinându-l de Dumnezeu creatorul;

– atâta tristețe l-a supus pe tatăl meu Iacob înainte de a-și da duhul și nu mă ocolește nici pe mine, Dumnezeul, este mij-

locitorul sufletului şi al trupului meu, împlinească-se în mine voia lui».

După ce a rostit aceste cuvinte eu am intrat în camera unde stătea întins şi văzându-l foarte tulburat i-am zis: «Bine te-am găsit iubit părinte şi bătrân binecuvântat». El mi-a răspuns: «Fii de o mie de ori binevenit căci numai auzindu-ţi vocea, sufletul meu s-a mai liniştit».

Iosif mi-a răspuns: «Cu adevărat Tu eşti Dumnezeu, Tu eşti Stăpânitorul, aşa cum mi-a spus îngerul în repetate rânduri. Tu eşti Isus Hristos Mântuitorul sufletului, al trupului şi al cugetului meu. Eu nu ştiam şi nu desluşeam misterul naşterii Tale pentru că nu auzisem niciodată că o fecioară ar putea naşte fără bărbat şi fără să-şi rupă fecioria». Apropiindu-se ceasul morţii eu am început să plâng. Mi-am adus aminte de moartea pe cruce pe care urma să o îndur pentru viaţa întregii lumi. Mama mea s-a apropiat de mine şi mi-a zis: «Vai de mine fiule uite cum se apropie moartea de Iosif, bătrânul blând şi binecuvântat, tatăl tău după trup, mult iubit şi cinstit».

Eu i-am răspuns: «Maică preaiubită, orice om născut în trup, trebuie să moară şi tu va trebui să mori ca ceilalţi oameni. Dar moartea noastră, a tatălui meu Iosif şi a ta nu poate fi numită moartea adevărată ci mai degrabă viaţă veşnică».

Chiar şi eu voi muri din pricina trupului în care m-am îmbrăcat.

Apoi am intrat în camera unde era Iosif, tatăl meu, eu stăteam la capul lui iar mama mea Maria, la picioarele lui. El mă privea fix cu ochii dar nu mai putea vorbi, apoi a scos un ţipăt puternic şi a început să se zbată din mâini şi picioare. Eu i-am pus mâna pe piept şi am simţit că se apropie sfârşitul. Mama mea a simţit cum picioarele i se făcuseră ca gheaţa. Atunci am chemat pe fii şi fiicele lui şi le-am zis: «Haideţi să vorbiţi cu tatăl vostru chiar acum până nu se închide gura pe veci». Lisia, fiica lui Iosif, s-a adresat fraţilor şi le-a spus: «O fraţilor iubiţi, de aceeaşi boală a suferit şi mama voastră care a plecat şi nu am mai văzut-o, la fel se întâmplă şi cu tatăl vostru, nici pe el nu o să-l mai vedem în veci», şi cu toţii au început să plângă, iar

tatăl meu Iosif îşi dăduse sufletul cu un suspin adânc. După ce am alungat pe diavol şi pe suita lui care venea să-i ia sufletul tatălui meu şi pe care numai eu i-am văzut, m-am ridicat şi am rostit o rugăciune către Tatăl meu ceresc.

«Tată preamilostiv trimite o ceată de îngeri împreună cu Mihail împărţitorul bunătăţilor şi cu Gabriel vestitorul luminii ca să însoţească sufletul tatălui meu prin cei 7 eoni întunecoşi şi nu-l lăsa singur căci mare spaimă va avea când va vedea duhurile rele pe malul unui râu de foc, învolburat ca o mare în vreme de furtună. Căci orice om după moarte va trebui să se înfăţişeze la judecată pentru a se apăra».

După ce şi-a dat duhul, îngerii Mihail şi Gabriel i-au luat sufletul şi l-au dus în faţa lui Dumnezeu, îngerii cântându-i imnuri de slavă. După cea murit eu i-am închis gura şi ochii.

Când le-am spus fraţilor mei Tatăl vostru a murit, ei şi-au sfâşiat hainele şi l-au plâns multă vreme.

Eu am spălat trupul tatălui meu Iosif, l-am uns cu balsam şi am înălţat o rugăciune către Tatăl iubit din ceruri pe care o scrisesem cu propriile degeţele înainte de întruparea în pântecele fecioarei Maria.

Am pus mâinile pe trupul lui Iosif şi am zis să nu-l atingă putreziciunea morţii, să nu-ţi putrezească urechile, să nu-ţi miroasă trupul urât, hainele în care te-am înveşmântat să nu se facă una cu pământul şi la fel carnea cu care te-am îmbrăcat.

Pe cel ce va aduce daruri la mormântul tău în ziua de 26 iulie eu îl voi binecuvânta cu o mulţime de daruri cereşti. Cel ce va da o bucată de pâine unui sărac în numele tău, nu va duce lipsă câte zile va avea.

După ce a fost depus în mormânt, Isus şi-a adus aminte de tot timpul trăit împreună cu Iosif şi de durerea despărţirii s-a aşezat peste trupul său şi a plâns mult timp.

«O moarte, câte lacrimi se nasc din pricina ta, dar toată puterea îţi vine de la cel ce stăpâneşte lumea, de aceea nu te învinuiesc pe tine ci pe Adam şi Eva, căci moartea vine din porunca Tatălui meu, moartea vine o singură dată şi atunci este trimisă de Tatăl meu. Moartea ascultă de porunca Tatălui meu

nu ca Adam care împotriva voii lui, a săvârşit o nelegiuire, ascultând de cuvintele amăgitoare ale Evei, de atunci toată făptura a fost sortită morţii, din cauza lui Adam a venit moartea în lume.»“

Iosif a fost înmormântat lângă tatăl său.

După ce Mântuitorul şi-a povestit viaţa alături de Iosif, apostolii i-au mulţumit şi l-au întrebat de ce Enoh şi Ilie nu au cunoscut moartea corporală, ei trăind şi acum în corpurile lor neputrezite, de ce n-ai îngăduit şi tatălui tău să trăiască mai departe în trupul lui?

Isus a răspuns: „chiar dacă Iosif ar fi trăit zece mii de ani tot ar fi trebuit să moară până la urmă.

Enoh şi Ilie trebuia să rămână vii pentru a descrie nelegiurile lui Antichrist în faţa Tatălui.“

De ce i-au cerut evreii moartea Mântuitorului

Isus s-a născut în sânul poporului evreu din părinții săi după trup, Iosif și Maria. El s-a supus legilor iudaice. El a respectat legământul lui Avram cu Dumnezeul său și s-a supus circumciziei în a 8-a zi așa cum este prevăzut în legea iudaică.

Prepuțul a fost pus într-o sticluță cu ulei de nard. Sticluța ar fi ajuns la Maria Magdalena care, la moartea lui Isus, ar fi vărsat-o peste capul și picioarele lui Isus pe care l-ar fi șters apoi cu părul ei.

Ulterior sfântul prepuț ar fi ajuns la Carol cel Mare care l-a depus în biserica Sf. Maria din Aix la Chapelle. Mai târziu ajunge la Charoux, apoi la Roma în biserica Sfânta Sfinților.

Depus apoi la Vatican, după jefuirea Romei din anul 1527, ajunge la parohia din Calcuta în apropiere de Viterbo unde se află și astăzi (evangheliile apocrife).

Cât timp a stat în casa lui Iosif, Isus a avut o creștere care a respectat toate regulile religiei iudaice, astfel în a 10 zi de la naștere părinții l-au dus la Ierusalim iar în a 40-a zi a fost dus la templu așa cum prevedea legea iudaică.

În tot timpul vieții Isus a făcut numai bine, a vindecat bolnavi, leproși, ologi, a exorcizat bolnavii posedați și a înviat pe unii din cei morți.

Dacă Isus a respectat legea iudaică, de ce evreii au cerut răstignirea lui?

Se știe că în al 15-lea an de domnie a lui Tiberiu și în al 19-lea al lui Irod, sub consulatul din Ruful și Revelion, Isus a fost arestat, judecat și condamnat la moarte prin răstignire. Se cunoaște că arhierii și doctorii Ana și Caiafa, Semes, Oathaes, Gamaliel, Iuda, Levi Naftalim, Alexandru și Iair, cu alți iudei *s-au dus la guvernatorul roman, al provinciei Pilat din Pont și l-au acuzat pe Isus că deși ei știau că este fiul tâmplarului Iosif și al Mariei el pretinde că este fiul lui Dumnezeu și rege. De*

asemeni profanează ziua de sâmbătă, sfântă pentru evrei când nu ai voie să lucrezi, acuzându-l că face toate acestea cu ajutorul lui Belzebut, căpetenia dracilor.

Când l-au adus pe Isus în fața lui Pilat, signoforii care țineau stindardele puterii romane, vârful stindardelor s-au aplecat și s-au închinat. Chemați să dea socoteală în fața lui Pilat, de ce au plecat stindardele în fața lui Isus, signoforii, care erau greci, au spus că nu le-au aplecat, ci singure s-au aplecat.

Pilat a poruncit ca signofonii să fie înlocuiți cu alți 12 bărbați care să țină stindardele și i-a amenințat că dacă acestea nu se vor apleca singure le vor tăia capetele. Isus a fost scos, iar stindardele s-au aplecat din nou singure.

Mulțimea de evrei în frunte cu Ana și Caiafa, cereau condamnarea lui Isus susținând că este născut din preacurvie și este vrăjitor și se numește pe sine fiul lui Dumnezeu.

După judecarea lui Isus, Pilat a spus: „Martor îmi este soarele că nu găsesc nici o vină în omul acesta. Luați-l voi și judecați-l după legea voastră", dar evreii au răspuns că lor nu le este îngăduit să ucidă.

Pilat l-a chemat din nou pe Isus și l-a întrebat: „Tu ești regele iudeilor?" Isus a răspuns: „Spui asta de la tine sau numai că ai auzit-o de la alții". Pilat a răspuns: „Oare și eu sunt evreu?" Dar Isus I-a zis: „Împărăția mea nu este în această lume." „Așa dar ești rege?" l-a întrebat Pilat.

„Tu zici că sunt rege, m-am născut și am venit pe lume ca toți cei din adevăr să asculte glasul meu." „Ce este adevăr?" l-a întrebat Pilat. Isus i-a răspuns : „Adevăr din cer, dar pe pământ nu este adevăr? Privește cum sunt judecați cei care spun adevărul de către cei puternici pe pământ", i-a răspuns Isus.

Pilat le spune iudeilor: „Eu nu sunt vinovat de vărsarea sângelui acestui om". Evreii răspund: „Să cadă sângele lui peste noi și peste copiii noștri".

Văzând iudeii că nu-l înduplecă pe Pilat să-l condamne au invocat că Isus spune blasfemii despre Cezar.

Pilat îi spune lui Isus: „Nu știu cum să fac cu tine" iar Isus i-a răspuns „Cum mi-a fost dat". „Dar cum ți-a fost dat?"

„Moise şi profeţii au prorocit despre moartea şi învierea mea."

Pilat le spuse atunci evreilor că în ajun de sărbătoarea azimilor, se obişnuieşte să se elibereze un arestat, pe cine să-l elibereze pe Isus sau alt prizonier care a furat, numitul Baraba. Evreii au răspuns să-l elibereze pe Baraba, iar pe Isus să-l condamne la moarte prin crucificare. Pilat a luat apa şi s-a spălat pe mâini zicând: „Nu sunt vinovat de vărsarea sângelui acestui om drept", dar iudeii strigau într-un cor: „Să cadă sângele lui peste noi şi peste copiii noştri".

Pilat a hotărât răstignirea şi biciuirea lui Isus la îndemnul poporului evreu care era de faţă şi încerca să se revolte. El a mai hotărât ca doi rău făcători Dimas şi Gestas să fie crucificaţi şi ei alături de Isus. Dus la locul răstignirii, legat la picioare de ceilalţi doi condamnaţi, I-au luat hainele şi L-au încins într-o bucată de pânză iar pe cap I-au pus o coroană de spini.

După răstignire s-a făcut întuneric între orele 6 şi 9, soarele a dispărut iar catapeteasma Templelor s-a rupt în două, Isus a zis pe cruce: „În mâinile tale îmi dau duhul".

După ce L-au dat jos de pe cruce l-au înfăşurat într-un cearşaf curat, L-au aşezat într-un mormânt pregătit de Iosif din Arimateia (Evanghelia lui Nicodim).

Erau motive de condamnare la moarte a lui Isus acuzele evreilor, faptul că vindecă bolnavi sau că se adresează creatorului cu apelativul de „Tatăl nostru ceresc"?

Cu siguranţă că nu, atunci de ce au fost atât de înverşunaţi conducătorii religioşi ai evreilor să-I ceară condamnarea lui la moarte?

Se ştie că în tot ceea ce a făcut Isus în timpul vieţii a fost învăţat de iniţiaţi în templele de iniţiere din antichitate, dar în acele temple, cunoştinţe ezoterice şi oculte privind omul, Dumnezeu şi cosmogonia universului era secretă, iar divulgarea celor profani era condamnată cu moartea prin tăierea capului. Cu siguranţă că Sinedriul, care avea aceste cunoştinţe, văzând dezvăluirile făcute de Isus nu numai apostolilor Lui pe care I-a iniţiat, dar încercând să le expună şi mulţimii care îl asculta,

considera că El a trădat secretul templelor antice şi aceasta I-a atras condamnarea la moarte.

Se ştie că înaintea arestării lui în Grădina Ghetsimani, Isus l-a vizitat acasă pe Nicodim căruia I-a expus multe cunoştinţe pe care le aveau numai iniţiaţii.

Evangheliile apocrife dezvăluiră că la moartea lui Iosif, tatăl după trup a lui Isus, felul cum s-au aşezat lângă muribund Isus, la capătul lui Iosif şi Maria la picioare, amintea de cultul din Egipt aşa cum stăteau Horus şi Isis la moartea lui Osiris.

Cuvânt de încheiere

Din toate timpurile oamenii au fost impresionați de fenomene pe care nu au putut să le explice prin legi fizice: levitația, scrierea automată, premoniția sau retrocogniția, inspirația și revelația, ca să amintim numai unele dintre acestea, ceea ce i-a determinat pe oameni să creadă într-o forță supranaturală.

Pentru a le putea explica trebuie să admitem că în univers coexistă două lumi paralele, una materială care este supusă legilor fizice și o altă lume imperceptibilă simțurilor noastre, lumea suprasensibilă sau lumea spirituală.

Această lume spirituală îl are în centru pe Dumnezeu, apoi ierarhia cerească a îngerilor, dar și a spiritelor oamenilor decedați care sunt nemuritoare. Energia spirituală este dată de această lume spirituală cu o putere ce nu poate fi comparată prin nici o altă energie. Ea este mult mai mare decât energia atomică, dată de dezintegrarea atomilor.

Energia spirituală este formată din elemente necunoscute dar care se pare că sunt asemănătoare energiei ce formează gândurile oamenilor.

Prin gândirea divină, Dumnezeu a creat universul; prin gând poate comunica toată creația lui, oamenii pot comunica între ei prin telepatie dar pot comunica atât cu plantele cât și cu animalele, căci și acestea recepționează gândul omului și îi înțeleg sensul.

Gândul este nemuritor, el rămâne în conștiința astrală a spiritului după moarte și prin această conștiință astrală a spiritului după moarte poate comunica cu oamenii de pe pământ, tot în mod telepatic. Spiritele pot comunica și între ele după legi divine create de Dumnezeu. Gândirea divină dată de *spiritele din planul astral formează energia spirituală prin care se pot produce diverse fenomene numite paranormale, căci ele nu pot fi înțelese prin legi fizice.*

Manifestarea acestei forme de energie spirituală a stat la baza tuturor credinţelor religioase, fie că a fost vorba de omul primitiv, fie că ne referim la apariţia şi susţinerea marilor religii monoteiste, budistă, mozaică, creştină sau islamică.

Pentru a se putea transmite oamenilor de pe pământ a fost nevoie de intermediari care să primească această energie spirituală şi să o pună în aplicare.

Aceşti intermediari se numesc mediumi spirituali şi mulţi dintre ei au fost numiţi „sfinţi".

Forţa energiei spirituale se poate manifesta în fantome materializate care vorbesc şi se comportă ca şi oamenii vii. Ea se poate transmite oamenilor sub formă de voci venite din neant sau forme vizuale, luminoase, aşa cum a fost cazul lui Moise pe Muntele Sinai când un înger I-a apărut într-o lumină dată de un rug care deşi se părea că arde, el nu ardea, era numai cuprins de o lumină asemănătoare focului iar îngerul I-a vorbit ca şi când era un om cu viu grai.

Prin viu grai Moise a primit cele 10 porunci pe muntele Sinai, iar în interiorul acestei cărţi vom întâlni numeroase cazuri de mediumnitate prin care energia spirituală s-a transmis unor mediumi. Sub forma unei voci divine I-a vorbit şi îngerul Gabriel lui Mahomed căruia i-a dictat Coranul. Şi Pavel, în drum spre Damasc, a auzit vorbele lui Isus Hristos: „Saule, Saule de ce mă prigoniţi". Se ştie că Pavel, de fapt pe numele său adevărat Saul, era avocat şi pleda împotriva creştinilor, luând parte personal la uciderea apostolului Ştefan prin lapidare.

El mergea la Damasc pentru a acuza alţi întemniţaţi creştini, această minune petrecută pe drumul spre Damasc l-a determinat pe Pavel să devină cel mai aprig susţinător al creştinismului.

Dacă universul este format din existenţa acestor două lumi, una materializată şi alta spirituală, primordială a fost energia spirituală.

Evanghelia după Ioan spune „*La început a fost cuvântul şi cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu a fost cuvântul*". Aceasta înseamnă că tot ce există din punct de vedere material

a fost făcut prin puterea gândului căci cuvântul traduce un gând vorbit.

Spiritul, prin forța spirituală, creează materia, iar omul a fost creat prin forța spirituală a lui Dumnezeu ca ultimă creație și cea mai desăvârșită. Perpetuarea vieții pe pământ este asigurată și determinată tot de forța spiritului.

Omul este alcătuit din trup, suflet și spirit. Spiritul omului trimis de Dumnezeu la reîncarnare este prezent chiar din momentul fecundării oului de spermatozoid și el conduce la formarea și dezvoltarea embrionului după legi divine prestabilite. El își formează mai întâi corpul astral care va determina sufletul omului și corpul eteric, un corp de energie ce formează matrița pe care se dezvoltă corpul fizic.

Toate fenomenele mediumice pe care le creează anumiți mediumi se datoresc forței spiritului. În planul astral spiritul își consacră conștiința pe care a căpătat-o în plan material, individualitatea, pe care a avut-o omul în plan fizic. Cel mai bine se observă aceasta, atunci când se materializează o fantomă. Întotdeauna ea spune că reprezintă spiritul unui om mort recomandându-se cu numele persoanei respective. În materializarea fantomei Katie King, pe parcursul a trei ani se recomanda a fi spiritul materializat al lui Annie Owen Morgan, decedată.

Toate religiile monoteiste cred într-un singur Dumnezeu, creatorul universului și toate susțin o ierarhie cerească a îngerilor.

Moise i-a spus faraonului Egiptului pe când se afla în captivitate „Universul este plin de puterea Dumnezeului nostru. El a existat înainte de a fi fost creată lumea și va exista și după ce lumea va fi luat sfârșit. El este cel care te-a format și care a pus în tine suflul de viață. El este cel care a întins cerurile și a pus temeliile pământului. Glasul său sfâșie flăcările arzătoare, topește munții, face țăndări stâncile, arcul sau este focul, săgețile sale, flăcările, sulița sa, o făclie, scutul sau norii, sabia sa, fulgerul. El a format munții și dealurile. El le-a înveșmântat cu iarba. El face să cadă ploaia și roua. El face să crească ierburile. El formează și embrionul în pântecele materne și îl aduce în stare să iasă de acolo viu“ (Exod R. 5.14).

Universul aşa cum îl descrie Talmudul, este locuit de două categorii de fiinţe: elionimii adică fiinţele de sus sau îngerii şi tahtonimii adică fiinţele de rasă omenească. Tot în Talmud se scrie că tronul lui Dumnezeu este înconjurat de îngeri care sunt fiinţe înaripate să zboare pe pământ (Facerea 1,30).

În Talmud se scrie că îngerii au fost creaţi de Dumnezeu în a doua zi a creaţiei din fluviul de foc. Talmudul menţionează chiar numele îngerilor.

În fruntea ierarhiei îngerilor se află patru Arhangheli: Mihail, Gabriel, Rafael şi Uriel.

Mihail este la dreapta lui Dumnezeu, Uriel este la stânga, Gabriel se află înaintea lui, iar Rafael se află înapoia lui.

Mihail şi Gabriel ar fi cei mai importanţi îngeri, ei au fost cei doi cavaleri de onoare la căsătoria lui Adam, celebrată de însuşi Dumenezeu (Geneza R 8,53) şi au stat, şi au asistat la înmormântarea lui Moise (Denteronumul 11,10). Fiecare popor are îngerul său, Israelul îl are pe Mihail.

Îngerul Gabriel a avut mai multe însuşiri. El a fost unul din cei trei îngeri care l-au vizitat pe Abraham şi tot el este acela care a distrus Sadoma.

Rafael este îngerul vindecător, el l-a vindecat pe Abraham când acesta s-a îmbolnăvit după ce a fost circumscris.

Uriel reprezintă lumina, prin el oamenii au căpătat cunoaşterea despre Dumnezeu.

În angelogia ebraică sunt date nume la mulţi alţi îngeri. Jurcami, prinţ al grindinei; Ridia, prinţ al ploii; Rahab, prinţ al mării; Laila, prinţ al nopţii şi al concepţiei; Duma, prinţ al morţii.

Îngerii formează familia lui Dumnezeu. Uneori între ei se isca dezacorduri şi aceasta tulbura pacea pe pământ.

Sufletul omenesc vine din cer, iar timpul vine din pământ, spiritul se întoarce la Dumnezeu.

Este de subliniat faptul că Isus li s-a adresat apostolilor spunându-le „vouă vă este dat să cunoaşteţi secretul împărăţiei lui Dumnezeu, celor de afară însă toate aceste lucruri le vor fi făcute cunoscut în pilde“ (Marcu 4,11).

Această referire la un „secret" confirmă faptul că în afară de cunoştinţele ezoterice, exterioare care puteau fi făcute publice, el mai avea şi alte cunoştinţe ezoterice pe care nu le putea expune tuturor.

Aceste cunoştinţe ascunse erau ţinute secret în toate culturile antice, indiană, sumeriană, persană, egipteană, greacă şi ebreică şi era la fel şi la primii creştini, cunoştinţele oculte nu trebuiau dezvăluite poporului căci nu era pregătit ca să le înţeleagă.

Aceste cunoştinţe oculte sau ezoterice se bazau pe înţelepciunea iniţiaţilor, obţinute în templele de iniţiere.

În toate templele de iniţiere din antichitate, fie că erau cele din Egipt, Grecia sau India, ultima fază de pregătire a învăţăceilor din templu era petrecerea a 3 zile şi 3 nopţi într-un sarcofag. Exact ce se petrecea acolo a rămas un mare secret. Se ştie numai că corpul celui ce urma să se iniţieze, se odihnea în sarcofag, într-o stare cataleptică, iar cu conştiinţa şi corpul astral îşi părăsesc corpul fizic, pentru a pleca într-o călătorie a sufletului, nu se ştie exact dacă pentru realizarea acestui „Voiaj astral", i se administra o băutură magică, sau se foloseau anumite tehnici de respiraţie tehnică de masaj, sau efecte acustice.

Sarcofagele găsite în piramide sau în templele egiptene simbolizau nişte coşciuge de piatră.

Ele nu au fost niciodată folosite pentru a îngropa morţii, ci numai pentru realizarea desprinderii conştiinţei şi corpului astral de cel fizic şi călătoria lui în lumina invizibilă a spiritelor. În tot timpul acestor călătorii, de iniţiere, avea cu el conştiinţa de sine. El se vedea aşa cum gândeşte în inima lui, fie situaţii bune, fie rele. El trăieşte, dar acum ştie cum este moartea. Această experienţă îi schimba total concepţia despre viaţă. În timpul desprinderii, sufletul pătrundea în a 4-a dimensiune, el învingând moartea.

Astfel de temple în Egiptul antic au fost la Memfis, Heliopolis, En Gadi, în Piramide, la Luxor şi la Teba.

În *Istoria Monarhilor în Egipt* Rufinus scrie că mulţi călugări emiţi, care au trăit la marginea deşertului posedau acele puteri magice despre care se credea că Isus Hristos le-a trans-

mis mai departe ucenicilor săi: darul profeției, al vindecării, al conștiinței onirice, al vorbirii în diverse limbi și chiar de levitație pe apă.

Secretele templelor și misterelor au rămas bine păstrate, dezvăluirea lor fiind urmată de pedeapsa capitală.

Aspirantul după ce mai întâi era testat, era avertizat că are de trecut examene grele, pentru care se cerea o mare rezistență și un curaj de a înfrunta moartea.

El era condus la căderea nopții de două ajutoare de preoți în interiorul templelor, niște trepte de piatră îl conduceau într-un labirint subteran, întunecos, i se da o mapă cu petrol și era anunțat că trebuie să păşească înainte, în urma lui se închidea o uşă care era zăvorâtă, el rămânând singur, mergea mai departe către o nişă în zid și pătrundea cu greu înăuntru, nemaiputând să se întoarcă. În față îi apare o apă neagră cu șerpi și reptile. În mijlocul apei apărea o stâncă pe care trebuia să se urce. Parcurgea apoi o scăriță și întâlnea o nouă nişă pe care o trecea și ajungea într-o sală mare unde se auzea o voce: „Preoții nu doresc decât zestrea ta pentru templu, ei te duc la pierzanie, te lasă să mori. Urmează-ne, noi știm drumul". Dacă ceda acestei ispite, era vai de el.

Dacă respingea această ispită, din întuneric apărea un preot în costum alb care îi lăuda neclintirea, apoi îl conducea în celălalt capăt al sălii, unde se luminau portrete în picturi, ale unor oameni și animale, apoi străbătea o galeria cu cranii și schelete, și el se simțea ca și cum ar fi murit și trecea printr-un regat al morților. Se auzeau apoi niște voci, care îi spuneau de deșertăciunea lumii. Numai dacă rezista la toate acestea el putea să învingă moartea.

Apoi i se dădea o băutură care îi dădea o percepție mărită, probabil că conținea mescalinul, și putea obține telepatia, clarviziunea și retrocunoaşterea.

I se arăta astfel drumul sufletului după moarte care duce la nemurire. El călătorea cu conștiința și sufletul său independent de corpul fizic, timp de 3 zile și 3 nopți.

În final ajungea într-un loc unde i se arătau femei care îl serveau cu mâncăruri şi băuturi, iar una dintre ele căuta să-l seducă.

Dacă este învins de ispitirea acestei tinere, el cădea în încercarea sa şi era respins în mod ruşinos sau rămânea ca sclav toată viaţa în templu.

Dacă nu cădea ispitei un preot îl conducea într-un solar strălucitor al templului, în faţa lui sta chipul strălucitor al divinităţii iar în planul al doilea îl aşteptau alţi preoţi care îi transmiteau ultimele secrete, astfel el afla despre nemurirea sa.

Ultimul secret al lui Osiris era: „Oamenii sunt zei muritori, iar zeii sunt oameni nemuritori".

Se ştie că nu există numai cele patru evanghelii, zise sinoptice, mai există încă 8 sau 10. Există evanghelia lui Toma şi Filipe, evangheliile egiptenilor, evanghelia evreilor, evanghelia lui Petru şi evanghelia Mariei Magdalena, evanghelia lui Ioan scrisă în 110 dar acesta nu este apostolul Ioan, nici unul dintre evanghelişti nu au fost contemporani cu Isus.

Se bănuieşte că Isus a stat o perioadă la Alexandria unde ar fi cunoscut cerul gnosticilor, o mişcare spiritual-religioasă care tindea spre cunoaşterea ştiinţei divine. Idei foarte tipice cum ar fi prezenţa unei scântei divine în om, care ar fi mântuit prin perechea sa divină, prin eul său ceresc.

Evanghelia lui Toma este la fel de veche ca şi cele ale lui Marcu, Luca şi Matei.

Se crede că Toma Didimos, a studiat împreună cu Isus la Museion în Alexandria şi au rămas apropiaţi.

Ulterior Toma a devenit medic la şcoala de preoţi din Chorozih. În timpul celor 3 ani cât Isus a propovăduit, Toma l-a însoţit ca un adevărat maestru de ceremonii. Gnosticii credeau în accesul direct al oamenilor la Hristos şi Dumnezeu iar ortodocşii prin intermediul unei ierarhii, de la episcopi la preot.

Gnosticii credeau că Isus i-a iniţiat pe ucenici după înviere, pe o durată de 550 de zile, iar în cartea evreiască *Înălţarea lui Isaia,* apărută în jurul anului 110 după Hristos, este prevăzută o perioadă de 545 zile. Nu se cunoaşte originea acestor documente, dar că ucenicii urmau să fie iniţiaţi, se găseşte scris în

evanghelia lui Ioan 16-25. „V-am spus aceste lucruri în pilde, vine ceasul când nu voi mai vorbi în pilde ci vă voi vorbi deschis despre Tatăl."

Într-o scrisoare a lui Petru către Filip, se spune cum că Isus le-a apărut după răstignire pe muntele Măslinilor, unde apostolii se rugau. A apărut o lumină mare, astfel că muntele a strălucit în fața celui care apărea şi o voce le-a strigat: „Ascultați eu sunt Isus Hristos care este cu voi pentru eternitate".

Gnosticii nu credeau în păcatul originar, ei credeau într-o luptă între forțele răului şi forțele binelui. Dumnezeul primordial al Gnosticilor este un Dumnezeu Tată-Mamă.

Femeia este egală cu bărbatul. În viața bisericească pe rând la creştini, islamici şi iudaism, femeia este exclusă de la preoție.

Edgar Cayce a mărturisit în transă că Isus s-a instruit într-un templu esenian de pe muntele Carmel. Esenienii credeau în nemurirea sufletului şi că el îşi alege un anumit cuplu de părinți, că el ştie dinainte când se va naşte, că sufletul are un anumit destin.

Este exact învățătura secretă indiană a Karmei.

Într-o scrisoare a lui Clemens din Alexandria către elevul său Theodor, se relatează despre o evanghelie secretă a lui Marcu, o evanghelie spirituală pentru cei ce râvneau spre desăvârşire. Scrisoarea a fost scrisă în anul 170 după Hristos, autorul scrisorii, ştie că Hristos deținea rangul de hierofant – preot egiptean al misterelor.

Toate cunoştințele ezoterice pe care Isus le-a predat ucenicilor săi, sunt identice cu cele obținute de inițiați în templele de inițiere din antichitate, sufletul îşi continuă viața astrală după moarte şi va reveni la reîncarnare cu un destin prestabilit ca printr-o suferință în materie să se elibereze în final de aceasta, atunci când nu va mai fi trimis într-o altă reîncarnare, nu va mai fi supus ciclurilor reîncarnării.

În lucrarea gnostică Pistis Sophia, Isus explica faptul că el însuşi l-a retrimis pe pământ pe Ilie în corpul lui Ioan Botezătorul.

Şi evangheliile canonice fac referiri la doctrina reîncarnării, astfel Isus îi spune lui Matei (11, 14, 15): „Şi dacă vreţi să înţelegeţi, el este Ilie care trebuia să vină, cine are urechi de auzit să audă".

După schimbarea la faţă, el spune: „Dar vă spun că Ilie a şi venit şi ei nu l-au cunoscut, ei au făcut cu el ce au vrut" (Matei 17-22).

Într-un alt fragment biblic, referitor la reîncarnare „Învăţătorule cine a păcătuit, omul acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb" (Ioan 9, 12).

Cum ar putea să păcătuiască un om pentru a se naşte orb. Întrebarea ucenicilor se referea la două variante, fie o boală moştenită, fie o consecinţă a unor păcate, petrecute înainte de naştere, deci într-o viaţă anterioară. Isus le-a răspuns: N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinţii lui, şi s-a născut aşa ca să arate în el lucrările lui Dumnezeu. Sufletul acestui om şi-a ales cu bună ştiinţă orbirea pentru că în această viaţă terestră să înveţe o anumită lecţie".

Se ştie că reîncarnarea a fost scoasă din Noul Testament în anul 553 de către Consiliul de la Constantinopole de către împăratul Iustinian, printr-un vot politic; reprezentantul episcopiei de la Roma, Papa Virgiliu, pentru a vota împotriva reîncarnării a fost sechestrat şi obligat apoi să voteze şi votul a fost 3 pentru scoaterea doctrinei reîncarnării cu 2 pentru a nu fi scoasă, deci cu o majoritate de un vot.

Din toate datele de care dispunem ne dăm seama că Isus a cunoscut perfect iniţierea din templele din Egipt sau cele care se făceau în Grecia la Elensis. Pe de altă partea aşa cum s-a scris, prin spiritul său superior, cel mai pur care a venit pe pământ, poseda o vastă mediumnitate, de premoniţie, de retrocogniţie, de levitaţie, de materializări de păsări vii, de materializare şi dematerializare etc.

Credinţele religioase ale celor patru mari religii monoteiste, se bazează pe învăţăturile obţinute în templele de iniţiere pe de o parte şi pe starea de mediumnitate a celor patru mari întemeietori ai acestor eligii.

De ce s-a făcut Dumnezeu om în sânul poporului evreu

Poporul evreu este poporul ales de Dumnezeu pentru a-l trimite pe Fiul său să se nască în sânul său.

Să vedem însă ce reprezintă şi de unde vine poporul evreu. Istoria evreilor se întinde pe o perioadă de treizeci şi cinci de secole. Ei se găseau înainte de era creştină în peste o sută de oraşe din Europa, Asia şi Africa, iar istoria lor s-a încrucişat cu un şir de civilizaţii: ebraică, orientală, iudeo-islamică, iudeo-franceză, iudeo-germană, iudeo-polonă şi iudeo-americană.

Evreii au plecat din Mesopotamia pentru a se stabili în ţara Canaanului, trecând de la religia politeistă la religia monoteistă.

Canaanul era denumirea străveche a Palestinei şi el a fost cucerit de israeliţi, reprezentând litoralul fenician al Mării Mediterane.

În cărţile lui Moise sub denumirea de canaaneeni se înţeleg toate popoarele care au locuit acolo înainte de cele 12 triburi ale lui Israel, inclusiv ţinuturile ce se întind de la Iordan spre răsărit.

Primii evrei se ocupau cu creşterea vitelor şi a agriculturii. Primele oraşe evreieşti sunt Ur şi Haran, situate în Mesopotamia. Din Haran, oraş situat în nordul Mesopotamiei, lângă râul Balik, afluent al Eufratului, a plecat Avram din porunca lui Dumnezeu pentru a cuceri Canaanul, despărţindu-se de ţara sa de origine. Atunci când Canaanul devine o provincie egipteană, evreii au trecut în Egipt unde puteau să beneficieze de condiţii de viaţă mai bune, aceasta întâmplându-se pe vremea lui Iosif; la început ei au stat în Egipt cu asentimentul egiptenilor, apoi împotriva voinţei lor. *În anul 1739 înainte de Hristos, Egiptul este ocupat de un popor de origine asiatică, Hicsoşii, care va ocupa Egiptul până în 1550 înainte de Hristos. Întrucât Hicsoşii s-au*

bazat pe sprijinul poporului evreu, atunci când aceştia sunt izgoniţi de egipteni, evreii vor fi persecutaţi, fiind înrobiţi, timp de patru secole.

Din momentul în care Iacob, fiul lui Isac, îşi schimbă numele în Israel, evreii se vor numi fiii lui Israel, iar mai târziu poporul lui Israel.

Deşi evreii erau înconjuraţi de ideile păgâne ale locuitorilor unde trăiau, credinţa lor într-un singur dumnezeu a rămas neschimbată. Dumnezeul fiilor lui Israel nu poate fi localizat şi nici reprezentat; el fiind acela care l-a condus pe Avram din Mesopotamia şi Ţara Canaanului. Acest Dumnezeu a făcut un legământ cu Avram pe care l-a reînnoit cu fiul său Isac, apoi cu Iacob fiul lui Isac, care a luat numele de Israel. Dumnezeul lui Israel nu posedă un nume propus, el fiind denumit când Dumnezeul cel atotputernic, Dumnezeul Suprem, Dumnezeul Cerului şi al Pământului, Dumnezeul lui Avram şi al lui Isus.

Când Moise va cere rugului arzând pe muntele Sinai, dezvăluirea numelui propriu al lui Dumnezeu, el primeşte celebrul răspuns „Eu sunt Cel ce sunt" (Ieşirea 3,14).

Segregaţia impusă de egipteni, interzicea orice amestec între etnii, cu toate acestea poporul evreu a reuşit să-şi menţină identitatea prin permanenţa tradiţiilor religioase, prin conservarea limbii ebraice.

În timpul robiei egiptene apare Moise ca mare conducător al poporului evreu, un mare luminat, vizionar, revoluţionar, eliberator, conducător de oameni, legiuitor şi întemeietor de religie, atribute care-l fac pe Moise să devină părintele poporului evreu. Moise este cel ce scoate pe evrei din robia egipteană.

Moise restabileşte legătura cu Dumnezeu, prin „Legământul lui Dumnezeu" cu poporul evreu. Clauzele au fost stabilite pe Muntele Sinai prin proclamarea Decalogului şi Dumnezeu se angajează să conducă poporul evreu pe pământul Făgăduinţei, el îl va ajuta să înlăture populaţiile din Canaan şi *să-l cucerească, dar Israel trebuie să respecte Legea denumită* Tora, un ansamblu de legi morale şi rituale. Tora nu conţine numai cele 10 porunci, ea cuprinde un număr de 613 legi

privind legislația familiei, în domeniul socio-economic, politic, cultural şi ritual. Poporul evreu trebuia să întemeieze în Canaan o societate dreaptă şi armoniasă, făcând din Israel un popor sfânt. Iosua succesorul lui Moise a împărțit țara între cele 12 triburi care corespund celor 12 fii ai lui Iacov: Ruben, Simeon, Levi, Iuda, Naftali, Gad, Aser, Isamar, Zabulon, Iosif şi Beniamin. De fapt au fost 13, tribul lui Iosif fiind împărțit în două triburi Efraim şi Manase.

Dar întrucât tribului lui Levi i s-au atribuit funcții sacerdotale şi nu a primit teritoriu, din punct de vedere geografic, au fost doar 12 triburi.

Țara se întindea deoparte şi de alta a Iordanului.

Între aceste triburi s-au iscat certuri, ceea ce a condus la dezbinarea țării şi ei fiind din nou colonizați de Cannaneeni.

Expansiunea Filistenilor, o populație greacă din Asia Mică a condus la o şi mai mare asuprire a poporului evreu. Triburile sunt reunite de Samuel, un conducător energic şi au hotărât să-şi aleagă un rege, pe Saul, care i-a învins pe filisteni, el murind în luptă.

Succesorii săi, mai întâi David şi apoi fiul său Solomon, vor întemeia statul puternic al lui Israel. David alege Ierusalimul drept capitala statului evreu, numind un guvernator, un administrator central şi funcționari legali. Este epoca marelui Israel care se întinde din Egipt până în Babilonia, cuprinzând peninsula Sinai până la Marea Roşie ca şi o parte din actuala Sirie.

În vremea lui Solomon, țara atinge apogeul, gloria lui Solomon este consfințită prin Templul din Ierusalim a cărui construcție a durat şapte ani de lucrări costisitoare şi dificile.

După moartea lui Solomon, poporul s-a răzvrătit căci nu dorea o conducere centrală şi autoritară; unul din guvernatorii săi Ieroboan a condus o revoltă care a dus la năruirea regatului, triburile recăpătându-şi libertatea.

Doar tribul lui Iuda a rămas credincios dinastiei davidiene care se va uni apoi cu tribul lui Beniamin.

Celelealte 10 triburi l-au ales ca rege pe Ieroboan. Imperiul lui Solomon se divide în două regate evreieşti cu destine sepa-

rate. Cele 10 triburi conduse de tribul lui Efraim a ocupat nordul țării cu capitala la Samaria și ia numele de Israel.

Celălalt regat la Sud a luat numele lui Iehuda (Iuda) sprijinindu-se pe Ierusalim.

Regatul lui Israel a durat două secole și va dispare în anul 721 înainte de Hristos, căzând sub ocupația asirienilor iar regatul lui Iuda va dura o sută cincizeci de ani.

În regatul Israel a existat o mare instabilitate politică cu lovituri de stat și revolte. Pe parcursul celor două secole s-au succedat la tron 19 regi, suferind o puternică influență străină în special cultul lui Baal.

Regatul lui Iuda rămâne credincios dinastiei lui David și religiei tradiționale. Cele două regate se vor lupta între ele și va duce la distrugerea regatului Israel.

Regatul Israel a dispărut primul în 721, regele asirian Sargon a pus stăpânire pe Samoria, iar în regatul nimicit se produce un schimb de populații și desparte astfel în Asiria 10 din cele 12 triburi ale lui Israel, în locul lor se vor așeza Mesopotamii care vor forma un sincretism păgâno-iudeu Samaritenia.

Regatul lui Iuda devine un protectorat asirian, supraviețuind prin politica de neutralitate propovăduită de profetul Isaia. Mai târziu sub conducerea lui Iosia (640-609) regatul cunoaște o renaștere, dar acesta este ucis în urma conflictului dintre egipteni și babilonieni și regatul Iudeii, devine mai întâi protectorat egiptean și apoi babilonian.

În urma unei revolte, babilonienii trec la o represiune brutală și în 597 Templul este jefuit și populația de elită este deportată.

O nouă revoltă a evreilor este înfrântă și țara este devastată. Templul este incendiat în 586, iar această zi devine zi de doliu național.

Cu toate acestea ideile religioase se vor păstra iar acțiunea profeților are o importanță politică și spirituală.

Profeții sunt purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu iar religia lor are la bază recunoașterea suveranității lui Dumnezeu asupra naturii și a istoriei: Dumnezeu a conceput universul

după un plan pe care doar El îl cunoaşte. Prima datorie este aceea de a-şi cunoaşte creatorul.

Pentru profeţi, Dumnezeu este în acelaşi timp Dragoste şi Severitate, Îndurare şi Dreptate. El pedepseşte aspru pentru că iubeşte cu tărie.

Pentru profeţi mântuirea umanităţii este consecutivă celei a lui Israel, e trăinicia Legământului. Ei spun că Israel este soţia infidelă a lui Dumnezeu, dar Dumnezeu nu o repudiază, o îndepărtează pentru un timp din căminul conjugal ca să-I permită să-şi revină şi să se purifice, acest timp este exilul. Profeţii au descris sfârşitul exilului şi reîntoarcerea lui Israel. Israelul se va reînnoi prin justiţie. Ei au făcut din muntele Sion simbolul statului.

Profeţii exilaţi, Iezechil şi al doilea Isaia, au devenit vocile speranţei de reîntoarcere.

În anul 539 Cirus cucereşte Babilonul şi întemeiază imperiul personal. El le va permite evreilor reîntoarcerea in patria lor. În anul 538 a proclamat edictul de la Ecbatana prin care evreii puteau să se reîntoarcă în Israel şi să rezidească Templul Domnului, dar majoritatea evreilor au hotărât să rămână în Babilon din motive economice.

După cucerirea Iudeii de către Alexandru cel Mare, aceasta devine o provincie a imperiului Macedonean.

Iudaismul şi elenismul s-au descoperit şi s-au întrepătruns, dar s-au şi confruntat. După moartea lui Alexandru, generalii şi-au împărţit imperiul şi Palestina a revenit lui Ptolemaios şi a fost alipită Egiptului, dar având o mare autonomie care se găsea în mâinile unui preot ajutat de un consiliu.

În anul 198 înainte de Hristos, Iudea trecea sub ocupaţia Seleucizilor şi devine o teocraţie cu baza democratică, condusă de un consiliu al bătrânilor.

Dinastia Seleucizilor a domnit 247 de ani (311-64 înainte de Hristos în Siria şi Orientul Mijlociu, numele acesteia provine de la Selenius I, unul din generalii lui Alexandru. Antioh, regele Seleucizilor s-a amestecat în viaţa religioasă a evreilor interzicând religia iudaică, practicarea circumciziei sau respec-

tarea Sabatului, apoi a decis trecerea țării la păgânism, cultul lui Zeus Olimpianul devenind obligatoriu şi o statuie a lui Zeus a fost introdusă în Templu. Unii evrei s-au supus, alții au preferat martiriul.

Se treçe la o rezistență armată împotriva Siriei. Iuda, supranumit Macabaul, (185 – 160) a obținut importante victorii iar în anul 164 a recucerit Templul. Dumnezeu a trimis cel mai înalt spirit al său, să se încoroneze pe Pământ, în sânul poporului evreu. Aceasta se datoreşte faptului că acest popor este cel mai evoluat din punct de vedere spiritual. Este primul popor care a adoptat religia monoteistă, iar pe de altă parte este singurul popor în rândurile căruia s-au născut marii profeți ai omenirii. Aceasta se datoreşte unor capacități spirituale deosebite.

Din acest punct de vedere sunt autori care consideră poporul evreu ca o reîncarnare a ultimei subrase umane din Atlantida, cea Akado-Semită.

Alți autori, printre care Zaharia Strekin cred că strămoşii poporului evreu, care au trăit în Mesopotamia (Irakul de astăzi) ar fi fost clonați de către o civilizație extraterestră, venită de pe o planetă denumită de Sumerieni Marduc, extratereştri care ar fi venit pe Pământ cu zeci de mii de ani în urmă şi care au intervenit în evoluția omului prin ingineria genetică. Aceşti extratereştri au fost numiți de sumerieni nefilimi.

Chiar Biblia relatează despre zeii veniți pe pământ care s-au împreunat cu fiicele pământului.

Dar poporul evreu l-a trădat pe Fiul lui Dumnezeu, i-au cerut condamnarea la moarte prin răstignire, iar Isus Hristos, la fel ca şi Moise înainte de moarte, a blestemat poporul evreu să se împrăştie în toată lumea. Două mii de ani evreii nu au avut o țară, abia în anul 1948, evreii şi-au recăpătat dreptul de a avea țara lor, Israelul de astăzi.

Palestina în timpul lui Isus

Teritoriul care a fost denumit „Tărâmul Sfânt" a fost din totdeauna o zonă frământată şi existând certuri dinastice care de cele mai multe ori s-au transformat în adevărate războaie. Încă din secolul al II-lea înainte de Hristos a luat fiinţă un regat iudaic; imperiul roman se afla în plină ascensiune iar Palestina era cucerită de legiunile romane ale lui Pompei, impunându-se o conducere romană. Această conducerea romană a impus o serie de regi marionetă la periferia imperiului, neputând stăpâni teritorii foarte întinse în mod direct. În Palestina au fost aduşi ca regi, neamul Irozilor care erau de fapt arabi, nu evrei. Primul dintre irozi, Antipater, a fost înscăunat pe tronul Palestinei în anul 63 înainte de Hristos. După moartea sa, din anul 37 înainte de Hristos i-a urmat fiul său Irod cel Mare care a domnit până în anul 4 înainte de Hristos, regim sprijinit prin forţă militară care permitea populaţiei locale să-şi menţină obiceiurile şi religia, dar autoritatea era impusă de Roma cu forţa de soldaţii imperiului roman după legile romane.

Din anul 6 după Hristos, Palestina fiind tot mai mult zguduită de revolte greu de stăpânit a fost împărţită administrativ într-o provincie şi două tetrarhii. Galileea, partea de Nord a Palestinei, i-a fost dată să o condusă Irod Antipa, iar Iudeea, care era de fapt capitala spirituală, a fost subordonată direct Romei, fiind guvernată de un procurator roman, cu sediul în Cezareea.

Pentru a se putea impune, armatele romane au crucificat peste 3000 de rebeli stabilind apoi o fiscalitate apăsătoare. Soldaţii romani foloseau tortura în masă iar Pilat din Pont, care a deţinut procuratura din anul 26 până în anul 36 după Hristos, conducea ţara cu aceeaşi cruzime.

Evreii din acea perioadă erau împărţiţi în mai multe clase care de fapt erau secte şi subsecte.

Saduceii formau un mic grup social, dar foarte înstărit alcătuit din proprietari de terenuri. Aceştia au colaborat cu puterea romană cuceritoare.

Fariseii formau o grupare progresistă care au introdus multe reforme şi deşi sunt prezentaţi de evanghelii ca o clasă exploatatoare, erau totuşi opuşi stăpânirii romane.

Esenienii, formau o sectă săracă, orientată spre mistic. Aceştia munceau şi trăiau în comun aşteptând un Mesia care să-i elibereze.

O altă sectă o formau Nazoriţii, din rândurile cărora cu secole mai înainte făcuse parte Samson şi Nazoreii sau Nazareii, termen care a fost atribuit şi lui Isus şi apostolilor lui. Noul Testament, în greacă originală, se referă la Isus ca la Isus Nazareanu, ceea ce greşit s-a tradus ca Isus din Nazaret, dar această sectă a nazareilor nu are nimic comun cu Nazaretul, care nici nu exista pe timpul acela.

Când Roma şi-a asumat controlul efectiv al Iudeii în anul 6 după Hristos, un rabin fariseu cu numele de Iuda din Galileea a format un grup militant revoluţionar format din farisei şi esenieni denumit Zeloţi. Aceştia militau pentru eliberarea Palestinei de sub stăpânirea romană şi prin acţiuni de gherilă produceau mari pierderi ocupanţilor romani.

Acţiunile lor, au constituit motivul politic pentru care a fost crucificat Isus. În anul 66 după Hristos aceştia s-au constituit într-o adevărată armată şi au pornit cu război împotriva Romei. În urma acestui război numai în Cezareea au fost masacraţi 20.000 de evrei iar după patru ani de război, romanii au cucerit Ierusalimul pe care l-au trecut prin foc şi sabie, au jefuit şi pângărit Templu; cu toate acestea fortăreaţa Mosada, aşezată în munţi, a rezistat încă trei ani, evreii sinucigându-se în masă pentru a nu fi cuceriţi de romani.

Mai târziu, în anul 135, împăratul Hadrian a decretat că toţi evreii să fie expulzaţi prin lege din Iudeea, iar Ierusalimul a fost transformat într-un oraş tipic roman denumit Aelia Capitolina.

Viaţa lui Isus se întinde pe o perioadă de 35 de ani din această perioadă extrem de zbuciumată, aceste tulburări sociale

de revoltă împotriva romanilor continuând încă un secol după moartea sa.

Pentru contemporanii lui Isus, nici un Mesia nu a fost considerat de origine divină ci un conducător care să-i elibereze de tirania stăpânirii romane, fiind un termen cu conotații politice şi nu de fiu al lui Dumnezeu aşa cum l-a atribuit ideea creştină de mai târziu. Acest termen de mesia politic i-a fost atribuit pentru Isus. În ceea ce priveşte povestirile evanghelice, acestea relatează o realitate istorică recunoscută şi concretă, dar evangheliile nu sunt scrise în timpul vieții lui Isus. În cea mai mare parte ele sunt scris în perioada dintre cele două mari revolte ale populației evreilor, din Iudeea 66-74 şi 132-135, deşi se bazează pe surse reale atât scrise, cât şi orale.

Cea mai veche evanghelie este cea a lui Marcu, scrisă în timpul revoltei din 66-74, sau la scurt timp după moartea lui Isus, în afara fragmentului privind învierea care a fost adăugat ulterior.

Marcu nu a fost un discipol inițiat al lui Isus, el ar fi venit din Ierusalim, dar evanghelia a fost scrisă la Roma. Pentru a nu nemulțumi pe stăpânitorii romani, el nu a făcut nici o referire la revoltele evreilor şi la sângeroasele represiuni romane, aşa cum de altfel au făcut şi ceilalți autori ai celorlalte evanghelii şi nici chiar biserica creştină timpurie.

Evanghelia lui Luca ar fi fost scrisă în anul 80 după Hristos, acesta ar fi fost un doctor grec.

Evanghelia lui Matei este inspirată din evanghelia lui Marcu, autorul ar fi fost evreu şi ar fi scris-o în Grecia, el fiind refugiat din Palestina, dar nu trebuie confundat cu apostolul Matei.

Evangheliile lui Marcu, Luca şi Matei se numesc Sinoptice, ele descriu fapte asemănătoare, ceea ce denotă că au avut o sursă comună de inspirație.

Numai evanghelia lui Ioan trădează o origine net diferită, ea fiind scrisă în jurul anului 100 în zona oraşului grecesc Efes. Aceasta nu descria cum s-a născut Isus, nici scena naşterii, începutul ei având un caracter gnostic spre deosebire de celelalte

trei evanghelii care vorbesc mai mult de Galileea. Evanghelia lui Ioan vorbeşte foarte puţin de aceasta, descriind mai mult evenimentele din Iudeea şi Ierusalim. Ea mai cuprinde relatări despre nunta din Cana, de rolurile jucate de Nicodim şi Iosif din Arimateea şi de învierea lui Lazăr, relatări care nu sunt cuprinse în celelalte trei evanghelii.

Aceasta ar fi cea mai demnă de încredere dintre toate evangheliile sinoptice.

În ceea ce priveşte pe Maria Magdalena, nici una dintre evanghelii nu o numeşte prostituată. Când este pentru prima dată menţionată în evanghelia lui Luca, este descrisă ca o femeie din carè au ieşit şapte demoni, Isus făcând de fapt o exorcizare, ceea ce înseamnă că Maria Magdalena ar fi fost posedată de spirite satanice.

În ceea ce priveşte ungerea lui Isus cu ulei de nard, aceasta ar fi fost un ritual, ungerea fiind gestul tradiţional al regilor şi al legitimului Mesia, care însemna „cel uns", şi se poate trage concluzia că prin ungerea Sa Isus devenise un autentic Mesia. Această ungere a fost făcută de Maria Magdalena şi dintre toţi cei devotaţi lui Isus, a ales-o pe aceasta pentru a-i împărtăşi învierea sa.

Soția lui Isus

Nu se cunoaşte precis dacă Isus a fost căsătorit. Dacă a fost căsătorit, din relatările evanghelice par a exista două posibile candidate. Sunt două femei care alături de mama Sa sunt menționate în evanghelie ca făcând parte din anturajul Său. Una dintre acestea este Maria Magdalena, din satul Migdal sau Magdalena din Galileea.

În evangheliile lui Marcu şi Matei, ea este pomenită destul de târziu, apare în Iudeea în timpul crucificării şi face parte din discipolii lui Isus. În evanghelia după Luca apare mai devreme în timpul misiunii lui Isus, pe când predica în Galileea. Ea l-a însoțit din Galileea în Iudeea, şi chiar dacă nu l-a însoțit direct, ea s-a deplasat între cele două provincii concomitent cu El. Legea Iudaică interzicea unei femei necăsătorite să călătorească cu un învățător şi în anturajul său. S-a afirmat şi că Maria Magdalena ar fi fost căsătorită cu unul dintre apostolii lui Isus; spre finalul misiunii lui Isus, Maria Magdalena a devenit un personaj cu o semnificație imensă. Ea este în capul listei femeilor care îl însoțesc pe Isus şi este primul personaj care vede mormântul gol după înviere.

Pe tot cuprinsul evangheliilor Isus o tratează pe Maria Magdalena într-un mod preferențial.

O altă femeie care ar fi putut fi soția lui Isus, este Maria din Betania, sora Martei şi a lui Lazăr. Aceasta s-ar fi găsit într-o relație foarte apropiată cu Isus. Casa acestora se afla într-o suburbie a Ierusalimului, fiind o familie bogată.

Episodul cu Lazăr demonstrează că familia avea şi o criptă privată, aceasta fiind un lux extraordinar, legat de bogăția dar şi de legături strânse cu aristrocrația locală. Terenul era un privilegiu în Ierusalimul biblic şi numai oamenii foarte bogați puteau avea un loc de veci privat.

În Evanghelia lui Ioan se spune că pe când Isus se găsea plecat din Ierusalim cu discipolii Săi, Lazăr se îmbolnăveşte şi deşi Isus a fost anunţat de „Moartea lui Lazăr", El nu s-a întors imediat să-l vadă, amânând întoarcerea cu două zile.

Când se apropia de Betania, unde Lazăr era în mormânt, Marta a alergat spre el şi a strigat: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu" (Ioan 11-21).

Sora ei Maria nu a însoţit-o pe Marta căci a stat în casă şi nu iese din casă până când Isus nu îi cere în mod explicit acest lucru.

Explicaţia este găsită în Evanghelia secretă a lui Marcu, descoperită de profesorul Morton Smith. În această evanghelie, se pare că Maria a ieşit din casă înainte ca Isus să-i ceară acest lucru şi este imediat şi brutal înlăturată de discipolii pe care Isus este obligat să-i facă să tacă.

Explicaţia că nu a însoţit-o pe Marta s-ar afla în legile iudaice care interziceau unei femei să iasă din casă, dacă se află în doliu, o singură excepţie este aceia dacă este chemată de soţul ei.

Biserica medievală şi tradiţia, consideră că Maria Magdalena şi pe Maria sora lui Lazăr şi a Martei ca fiind aceiaşi persoană, femeie care l-a uns pe Isus. Evanghelia lui Ioan o identifică pe Maria din Betania sora lui Lazăr, ca fiind femeia care l-a uns pe Isus. „Un oarecare Lazăr din Betania, satul Martei şi Mariei, sora ei, era bolnav".

„Maria era aceea care l-a uns pe Domnul cu mir şi I-a şters picioarele cu părul ei, şi Lazăr cel bolnav era fratele ei." (Ioan 11: 1-2)

Într-un capitol ulterior se spune: „Cu şase zile înainte de Paşte Isus a venit în Betania unde era Lazăr care fusese mort şi pe care îl înviase din morţi. Acolo I-au pregătit o cină. Maria a luat un litru cu mir de nard curat, de mare preţ, a uns picioarele Lui Isus şi I-a şters picioarele cu părul ei." (Ioan 12: 1-3)

Reiese clar că Maria din Betania i-a uns picioarele şi este foarte probabil să fi fost una şi aceeaşi cu Maria Magdalena.

Dacă Isus a fost într-adevăr căsătorit, atunci nu ar exista decât o singură candidată pentru a fi fost soția sa, o femeie care apare în repetate rânduri în Evanghelie sub nume diferite. Dacă cele afirmate ar fi adevărate atunci Lazăr ar fi cumnatul lui Isus.

Lazăr este cunoscut sub acest nume numai din Evanghelia lui Ioan. Tot în această Evanghelie se spune că preoții evrei care s-au hotărât să scape de Isus, au vrut să-l omoare şi pe Lazăr (Ioan 12, 10), el fiind un fel de reprezentant al lui Isus. Cu toate acestea Lazăr nu a fost prezent la crucificare. Este posibil ca el să fi fost ascuns din cauza amenințărilor la adresa sa.

Moartea lui Lazăr, a fost dinainte pregătită. În Evanghelia lui Ioan se spune că Isus auzind de moartea lui Lazăr ar fi zis: „Boala aceasta nu este spre moarte ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie preaslăvit prin ea" (Ioan 11 şi 4), Isus se hotărăşte să mai stea 2 zile pe malul Iordanului, acolo unde se găsea când a fost înştiințat (Ioan 11, 6, apoi spune: „Lazăr prietenul nostru, doarme, dar mă duc să-l trezesc din somn" (Ioan 11 – 11) iar apoi mai spune „Să mă bucur că n-am fost acolo, pentru voi ca să credeți. Dar acum haidem să mergem la el (Ioan 11 –15) atunci Toma zis Geamănul a zis celorlalți ucenici: „Haidem să mergem şi noi să murim cu el" (Ioan 11- 16). Cum se explică aceste cuvinte? Este clar că moartea lui Lazăr a fost o moarte inițiatică, o moarte ce se obține în ritualurile inițiatice din Palestina. Această moarte implica o moartea şi o înviere simbolică, sechestrarea într-un mormânt care simboliza pântecul din care va renaşte novicele, o scufundare simbolică în apă şi o cupă de vin care se identificau cu sângele profetului care prezidează ceremonialul şi bând din acest sânge discipolul devine una cu maestrul, Însuşi Isus îl foloseşte la Cina cea de taină. Iată cum Isus dezvăluie în fața întregii lumi tainele inițierii din templele din antichitate fapt interzis de a fi cunoscut celor profani sub amenințarea pedepsei cu moartea.

Isus a fost condamnat la moarte tocmai din acest motiv, acuzațiile aduse la procesul lui au fost imaginare. Niciodată Isus

nu a spus că este Fiul lui Dumnezeu şi nu înseamna că dacă în învăţătura Sa se referea la Tatăl creatorul aceasta se va şi subînţelege că Isus ar fi afirmat că este Fiul lui Dumnezeu. Acest atribut îl acordă mai târziu Biserica creştină, atunci când dus la Pilat, acesta l-a întrebat „Este adevărat că Tu eşti fiul lui Dumnezeu?" şi Isus i-a răspuns: „Tu zici", iar Pilat i-ar fi răspuns: „de aceea au glas ca să vorbească".

Aşa cum am mai scris pe parcursul acestei cărţi, motivele pentru care preoţii evrei l-au condamnat cu vehemenţă la moarte este imaginativ şi nereal. Ei îl acuză că este născut din preacurvie şi că face vrăji şi farmece în ziua de sâmbătă, când toţi oamenii trebuie să se odihnească, că ei ştiu că este fiul unui tâmplar şi nu este Mesia, fiul lui Dumnezeu.

Isus îl iubea foarte mult pe Lazăr, fapt relatat tot de Evanghelia lui Ioan, Isus când se întoarce în Betania îl jeleşte pe Lazăr, iar privitorii spun: „Iată cât îl iubea de mult" (Ioan 11 – 36).

În Evanghelia lui Ioan, Lazăr nu este identificat cu apostolul Ioan dar nici nu-l neagă. El se mulţumeşte să-l numească, prea iubitul ucenic, cel iubit de Isus. La „Cina cea de taină", el stătea lângă Isus şi Isus i-a spus că el Isus va fi trădat şi cum va fi trădat. Unul din ucenici, acela pe care-l iubea Isus, stătea la masă culcat pe sânul lui Isus. Simon Petru i-a făcut semn să întrebe: „Cine este acela despre care vorbea Isus" şi ucenicul acela s-a rezemat de pieptul lui Isus şi i-a zis: „Doamne cine este?" Isus i-a răspuns: „Acela căruia îi voi întinde bucăţica şi i-o voi da" şi a întins o bucăţică şi i-a dat-o lui Iuda, fiul lui Simon Iscarioteanul" (Ioan 13: 23 – 6). În această situaţie ca şi în multe altele Isus îşi dezvăluie mediumnitatea de premoniţie.

Lazăr nu era iniţiat, el este cel ce pregăteşte intrarea triumfală a lui Isus călare pe măgar în Ierusalim.

Schonfield lansează ideea că Betania ar fi fost un centru ezoteric prezidat de Isus.

Tradiţia spune că Lazăr, Magdalena, Marta, Iosif din Arimateea şi alţii au plecat după moartea lui Isus cu un vapor la Marsilia, unde Iosif a primit binecuvântarea Sfântului Filip şi a fost trimis apoi în Anglia. Se spune că Lazăr şi Magdalena

ar fi rămas în Galia, că Magdalena ar fi murit la Aix en Provence sau Saint Baume, iar Lazăr la Marsilia unde a întemeiat prima episcopie.

Plecarea lui Lazăr şi a sorei sale Magdalena ar fi fost pregătită de însuşi Isus, prin intermediul preaiubitului ucenic. Magdalena făcea parte din tribul Veniamin care fuseseră proprietari ai Ierusalimului, dar care au fost decimaţi de alte triburi şi alungaţi de pe pământul Ierusalimului, deşi ei dăduseră primul rege al Israelului, pe Saul, miruit de profetul Samuel, dar Saul a fost detronat de David din tribul iudeilor. Acesta şi-a stabilit capitala în Ierusalim şi a confiscat astfel dreptul de proprietari ai tribului Veniamin. Isus conform noului Testament era descendent al lui David şi aparţinea tribului Iudeilor, de aceea adversarii lui Isus au afirmat că Isus ar fi pretins a fi viitorul rege al Israelului, acuza adusă de Pilat atunci când Isus este adus la acesta.

Era Masada un centru inițiatic?

Se știe că fortăreața Masada a fost cucerită cu greu de către romani în anul 74 după Hristos, iar pătrunderea în interiorul cetății i-a găsit pe cei 960 de oameni din Masada sinucişi în masă. Comandantul fortăreții era Eleazar, o variantă fonetică a lui Lazăr.

Iosefus a fost printre cei care au intrat în cetate şi spune că s-au găsit trei supraviețuitori, o femeie şi doi copii ce se ascunseseră în canalele subterane.

Discursul lui Eleazar, comandantul cetății, nu este iudaic ci gnostic, dualist şi esenian.

Încă de la începuturile omului, cuvintele strămoşilor şi zeilor creşte, sprijinite pe acțiunile şi spiritul lor, lăsându-ne impresia că viața este mai urâtă decât moartea. Moartea ne eliberează spiritul şi îl conduce într-un loc unde nu există durere. Când este închis în trup spiritul este ca şi mort, chiar dacă face multe lucruri importante, transformând trupul în propriul lui organ, dèplasându-l mai departe decât poate înțelege un muritor. Dar când este eliberat de lanțurile care îl leagă pe pământ, spiritul devine o forță binecuvântată şi se transformă în însăşi Dumnezeu pe care muritorii nu-l pot vedea. El nu poate fi văzut viu când se află în trup dar îşi face simțită prezența căci orice atinge înfloreşte şi orice părăseşte moare.

Dar se știe că religia iudaică nu susține conceptul de suflet, cu atât mai mult de un suflet nemuritor. Nu susține nici ideea supremației spiritului asupra materiei şi nici cea a unirii cu Dumnezeu după moarte şi nici cea prin care viața este ceva lipsit de semnificație, acestea fiind concepte pe care inițiații le obțineau în templele de inițiere din antichitate.

În Evanghelia lui Filip se spune: erau trei femei care îl însoțeau în permanență pe Isus, Mary mama Sa, sora ei şi Magdalena cea care fusese numită însoțitoarea Sa, dar potrivit

unor cărturari însoțitoarea însemna soție: Tot din această evanghelie se scrie că Mântuitorul o iubea cel mai mult pe Magdalena şi o săruta pe gură. Ucenicii se considerau jigniți că Mântuitorul o iubea mai mult pe Magdalena şi l-au întrebat: „De ce o iubeşti mai mult pe Magdalena!", „De ce o iubeşti mai mult pe ea decât pe noi", iar Isus le-a răspuns: „De ce nu vă iubesc pe voi ca pe ea? Nu vă temeți de carne şi nici nu o iubiți. Dacă vă temeți de ea o să vă stăpânească, dacă o iubiți o să vă paralizeze şi o să vă înghită". Tot în evanghelia lui Filip: „Mare este misterul căsătoriei, căci fără el lumea nu ar fi existat acum, lumea depinde de om iar existența omului, depinde de căsătorie".

Şi alte credințe religioase s-au dezvoltat având la bază manifestări spirituale. Astfel maniheismul a fost întemeiat de Mani, care s-a născut la Bagdad în anul 214 după Hristos şi ca şi Isus a devenit celebru prin vindecările şi exorcizările pe care le-a înfăptuit, a şi fost numit Noul Isus, Mântuitorul, Apostolul, Conducătorul şi Cârmaciul. Mani susținea că este urmaşul lui Isus, al lui Zaratirusta şi a lui Buda şi că primise iluminarea din aceleaşi surse ca şi ei. Învățăturile lui se bazează pe lupta dintre lumină şi întuneric, al căror câmp de bătălie este sufletul omului. El credea în reîncarnare şi susținea că Isus nu a murit pe cruce ci a fost înlocuit de altcineva. Aceeaşi temă o găsim şi în Coran. În anul 276 după Hristos, Mani a fost închis, biciuit şi decapitat şi cu toate acestea maniheismul s-a răspândit pe tot cuprinsul Europei, în Spania, Italia, sudul Franței şi Bulgaria. Un susținător al său a fost Sfântul Augustin.

La evrei ziua de sâmbătă era ziua de odihnă, la fel şi pentru primii creştini. Sâmbăta era ziua de repaus. Aceasta până în anul 321 după Hristos când împăratul Constantin a decretat duminica, ca venerabila zi a soarelui să fie ziua liberă.

Până în secolul VI ziua de naştere a lui Isus se celebra pe 6 Ianuarie.

Pentru cultul Soarelui, ziua crucială era 25 decembrie, când avea loc festivalul lui Natalis invietus, naşterea sau renaşterea soarelui, când zilele începeau să se lungească şi această zi a de-

venit ziua de naştere a lui Isus Hristos. Constantin l-a deificat pe Isus ca manifestare pământească a lui Sol Invietus.

În anul 325 Consiliul de la Nicea a adoptat statutul de zeu al lui Isus iar în anul 331 a comandat noi copii ale Bibliei, dar pentru că împăratul Diocleţian distrusese toate documentele creştinismului primitiv, realizarea unor noi documente s-a făcut făcând cele mai mari modificări din istoria Noului Testament, din cele cinci mii de versuri, manuscrise timpurii ale noului Testament neexistând nici una care să predateze secolul al IV-lea.

Multe lucrări au fost excluse din Biblie, de exemplu Evanghelia lui Petru, din care s-a găsit o copie în Valea Nilului în 1886, fiind menţionată de episcopul Antiah încă din anul 180, poate fi la fel de legitimă ca şi cele patru evanghelii sinoptice.

În ea se găseşte scris că Iosif din Arimateea era bun prieten cu Pilat din Pont, se mai scrie că monumentul lui Isus se află într-un loc numit „Grădina lui Iosif", de asemeni ultimele cuvinte ale lui Isus pe cruce au fost: „Puterea mea, puterea mea, de ce m-ai părăsit?

Evanghelia copilăriei lui Isus, datează cel mult din secolul II, dar şi ea a fost intenţionat omisă din Noul Testament, fiind considerată evanghelie apocrifă, de exemplu se găseşte scris cum Isus a omorât un copil care l-a jignit. Tot în această evanghelie se scrie că prepuţul lui Isus după circumcizie a fost luat de „bătrâna neidentificată care l-a păstrat într-o cutie de alabastru, folosită pentru uleiul de nard şi că aceasta este cutia de alabastru pe care Maria Magdalena a procurat-o şi de care s-a folosit când a uns capul şi picioarele lui Isus Hristos. Aceasta presupune că Maria Magdalena era într-o relaţie de rudă sau prietenă cu acea bătrână.

Se pune întrebarea de ce evangheliile apocrife au fost excluse din Noul Testament? Pentru că ele îl deifica pe Isus să fie motivul şi că în acestea este descrisă mediumnitatea lui Isus? Dar chiar dacă acesta ar fi fost motivul, această mare putere spirituală a lui Isus descrisă în aceste evanghelii nu afectează cu nimic din aprecierea bisericii că Isus a fost Fiul lui Dumnezeu.

Noul Testament editat în Biblie, nu corespunde cu scrierile inițiale ale celor patru evanghelii. Se știe că în anul 367 episcopul Atanasius din Alexandria a întocmit o listă cu lucrările ce urmau să fie tipărite în Noul Testament. Această listă a fost ratificată de Consiliul bisericesc de la Hipo în 393 și apoi de Consiliul Cartaginei în anul 401. Acum se știe că atunci s-au făcut selecții în redactarea Noului Testament, unele lucrări fiind alese iar altele fiind ignorate. Această selecție a fost una arbitrară, un anumit număr de clerici hotărând ce să se scrie în Noul Testament și ce să nu se scrie. De aceea sunt unele contradicții în relatările Noului Testament.

Clement din Alexandria a recunoscut că există și o evanghelie secretă a lui Marcu care a fost intenționat ignorată.

În această evanghelie secretă a lui Marcu se scrie astfel: „Și au ajuns în Betania iar acolo se afla o femeie al cărei frate murise și venind către ei s-a aplecat în fața lui Isus și i-a spus «Fiu al lui David ai milă de mine»". Dar discipolii au dat-o la o parte. Isus mâniindu-se a intrat cu ea în grădina unde se afla mormântul și imediat din acesta s-a auzit un strigăt puternic. Și apropiindu-se Isus a rostogolit piatra ce închidea cripta și în acel moment, intrând acolo unde se afla tânărul și-a întins către el mâna și l-a ridicat, dar tânărul uitându-se la el l-a îndrăgit și a început să-l implore să-l primească alături de el și ieșind din mormânt au mers la casa tânărului, deoarece acesta era bogat. După șase zile Isus I-a spus ce să facă, iar seara, tânărul a venit la el purtând o pânză de in peste corpul gol și a rămas cu el în acea noapte pentru că Isus l-a învățat misterul împărăției lui Dumnezeu. Este vorba de învierea lui Lazăr, care nu apare în Evanghelia lui Marcu ce se află în Noul Testament. Aceste fapte sunt scrise în a patra evanghelie, cea a lui Ioan. Există însă niște variații semnificative, astfel din mormânt se aude un strigăt înainte ca Isus să dea la o parte piatra, sau să-I ceară mortului să vină spre el.

Acest fapt sugerează faptul că cel în cauză nu era mort și astfel dispare orice element miraculos.

De asemeni se remarcă o relație specială dintre omul din mormânt și Isus. Ar fi vorba de o școală a misterelor, o moarte și o renaștere rituală și simbolică, care se petrecea în templele de inițiere din Orientul Mijlociu.

Întregul episod cu Lazăr, la indicația lui Clement, a fost scos din evanghelia după Marcu. Versiunea originală a fost îmbogățită cu false adăugiri. În versiunea originală nuexistă nici o relație despre învierea lui Isus, astfel Evanghelia lui Marcu inițială a fost falsificată de oameni prin editare, cenzură și revizie.

Savanții moderni sunt de părere în unanimitate că Evangheliile nu datează din timpul vieții lui Isus. Ele au fost scrise în perioada dintre cele două revolte principale din Iudeea 66-74 și 132-135, dar ele se bazează pe surse mai vechi. Cea mai veche fiind evanghelia lui Marcu, care a fost scrisă la Roma, pentru a nu deranja puterea Romei, Isus este prezentat fără nici o orientare politică și să-i absolve pe romani de orice vină în crucificarea lui Isus, dându-se vina pe evrei. Evanghelia lui Ioan conține unele relatări care nu sunt în alte evanghelii: Nunta din Cana, rolurile jucate de Nicodim și Iosif din Arimateea, învierea lui Lazăr, deși aceasta fusese inițial cuprinsă și în Evanghelia lui Marcu.

În ceea ce privește statutul marital al lui Isus evangheliile afirmă că mulți dintre apostoli, Petru de exemplu, erau căsătoriți, nicăieri în evanghelie Isus nu se declara adeptul celibatului.

În Evanghelia lui Matei se scrie că Isus a spus: „Oare n-ați citit că Ziditorul de la început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască și a zis: «De aceea să lase omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lega de nevasta sa și cei doi vor fi un singur trup»". O asemenea declarație nu poate fi privită ca un îndemn la celibat. După obiceiul evreiesc din acea vreme era obligatoriu ca un bărbat să se căsătorească.

Dacă Isus ar fi fost celibatar, așa cum tradiția de mai târziu afirma, este ciudat că nu a existat nici o referire la acest fapt. Pe de altă parte titlul de Rabbi, cu care se adresau lui Isus în evanghelie indică că Isus ar fi făcut o pregătire pentru a fi numit

Rabbi, iar în acest caz mariajul era obligatoriu, căci legea evreiască nu permitea ca un om necăsătorit să poată fi numit învățător.

În a patra evanghelie cea a lui Ioan este descrisă o nuntă care ar putea fi chiar căsătoria lui Isus, este vorba despre Nunta din Cana. La această nuntă a fost şi mama lui Isus. Ea îi ordona lui Isus să schimbe vinul, ea se comporta ca şi când ar fi fost gazda. Când s-a isprăvit vinul mama lui Isus i-a zis: „Nu mai au vin". Isus i-a răspuns: „Femeie ce am a face Eu cu tine? Nu mi-a venit încă ceasul" (Ioan 2,3,4). Iar mama lui s-a adresat slujitorilor spunându-le: să faceţi orice el vă va zice" iar servitorii s-au conformat imediat ca şi când ar fi fost obişnuiţi să primească ordine de la Maria şi Isus – atunci Isus face prima lui minune majoră, transformarea apei în vin. După aceasta nunul a gustat vinul adus. El l-a chemat pe mire şi i-a zis: „Orice om pune la masă vinul cel bun şi după ce oamenii au băut bine, atunci pune şi pe cel mai puţin bun, dar tu ai ţinut vinul bun până acum" (Ioan 2:9-10). Aceste cuvinte par a fi adresate lui Isus, mirele citat în evanghelie ar fi una şi aceiaşi persoană cu Isus. Conform unor calcule când Isus a transformat apa în vin a produs mai mult de şase sute de litri de vin, adică peste 800 sticle de vin.

În ceea ce priveşte inscripţia pusă pe crucea lui Isus, INRI, Isus Nazariteanul regele iudeilor, era oare un sâmbure de adevăr, căci Isus era descendent din Regele Solomon, fiul regelui David. Şi aceasta putea să constituie o pretenţie la tron.

În timpul întrevederii sale cu Pilat, Isus este numit în repetate rânduri Regele Iudeilor.

În Evanghelia lui Marcu, Pilat după ce îl interoghează pe Isus, îi întreabă pe demnitari: „Dar ce voiţi să fac cu acesta care ziceţi că este «Împăratul Iudeilor?»" (Marcu 15:12), aceasta înseamnă că unii evrei îl considerau pe Isus regele lor.

Când Pilat l-a întrebat pe Isus „Tu eşti împăratul iudeilor?" Isus a răspuns „Tu zici" (Marcu 15-2), dar în textul original în limba greacă această ultimă afirmaţie este mai sugestivă „Ai spus bine".

O abundentă literatură apocaliptică propovăduieşte venirea unui Mesia care să elibereze poporul iudeu de robia stăpânirii romane. Va veni un mântuitor trimis de Dumnezeu, e Mesia fiul lui David după unii, iar după alţii un mesia precursor al fiului lui David, Mesia fiul lui Iosif. El va trebui să scoată Ierusalimul de sub jugul roman, căci Roma este ultima din cele patru fiare ale apocalipsei iar fiara să fie înfrântă pentru că domnia lui Dumnezeu să se poată înfăptui. În al doilea rând să strângă la un loc pe fii risipitori ai lui Israel.

Contemporanilor lui, Isus le apare la început ca un rabin fariseu, el vorbeşte poporului ca un evreu, moştenitor al tradiţiei iudaice.

Denunţarea bogatului cel rău, a fariseilor răi, a ipocriziei unui cult rupt de sfera morală. El respectă legea iudaică atât cea scrisă cât şi cea orală, atât în formă cât şi în conţinut, Isus este evreu.

Mesajul său este apocaliptic, sfârşitul lumii este apropiat. Mântuirea îi va privi pe evrei dar nu şi pe toţi aceştia, numai pe cei ce îl vor urma pe Isus. El trebuie să fie Mesia, cel prevestit de Scrierile Sfinte.

Când se referă la împărăţia cerească el înţelegea restabilirea regalităţii davidice, refacerea statului iudeu; când Isus intra în Ierusalim poporul vede în el pe Mesia regele iudeilor. Agitaţia pe care o provoacă el este considerată o instigaţie politică, aceasta este explicaţia pentru care legiunile romane au înscris în derâdere pe partea de sus a crucii: Isus Nazariteanu, regele iudeilor.

Isus s-a născut evreu şi a murit ca martir evreu, ataşamentul său faţă de poporul evreu este permanent. În învăţătura lui Isus nu se găseşte nici un moment că ar vrea să întemeieze o nouă religie. În primii ani, creştinismul era doar o variantă a iudaismului, dar evreii au renegat creştinismul şi pe Isus.

Biserica primitivă a trecut prin trei faze, la început exclusiv iudaică, apoi a admis în mijlocul ei, atât evrei prin naştere cât şi neevrei, prin spirit. La Conciliul de la Ierusalim s-a născut o controversă între Petru şi Iacov preocupaţi să menţină

practicile religioase şi pe de altă parte Pavel care susţinea abrogarea lor s-a ajuns la un compromis, creştinii născuţi în iudaism vor continua să respecte legea, păgânii trecuţi la creştinism, fiind scutiţi. Dar trebuind să se abţină de la păcatul închinării la idoli, de la depravare, de la carnea animalelor asfixiate şi de la sânge. Pavel a reuşit să treacă biserica în a treia fază, în care a devenit apanajul neevreilor.

Răspunsul evreilor a fost afirmaţiile defăimătoare ale Talmudului la adresa lui Isus, ca fiu natural al unui legionar roman şi al Mariei şi din această cauză Talmudul a fost condamnat de Biserică şi ars în Evul mediu. La început romanii au avut o poziţie asemănătoare faţă de evrei şi de creştini. Împăratul aduce recunoaştere separată a creştinilor faţă de evrei. Este interesant ca împăratul roman Heliogabal şi-a făcut circumcizie, iar Alexandru Sever îi venera atât pe Avram cât şi pe Hristos. După moartea acestuia în 235 a început persecuţia creştinilor, iar evreii au beneficiat de toleranţă.

Răspunderea evreilor în persecuţiile anticreştine e deseori afirmată de scriitori creştini ai antichităţii, astfel Tertulian afirma că sinagogele evreilor sunt sursele persecuţiei creştinilor.